سبيل
الكل في سبيل الحق

Sebil

herşey hak için

Siyasî, edebî, tarihî haftalık gazete ● 15 Safer 1397
Sahibi ve Başyazarı: Kadir Mısıroğlu ● 4 Şubat 1977
Vilâyet Han Kat: 3 Nu: 204 Cağaloğlu — İSTANBUL

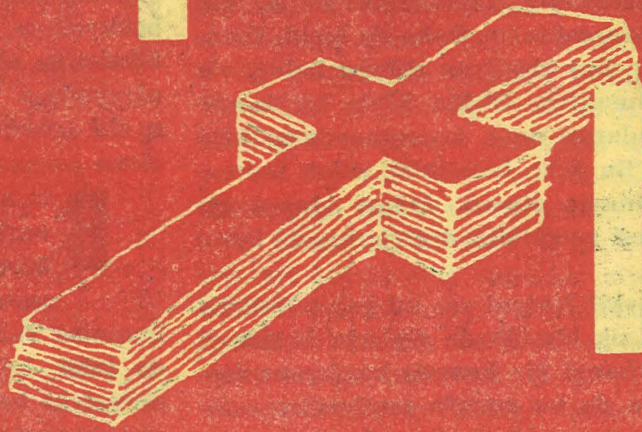
SAYI: 58 / BEŞ LİRA / BİR D.M.

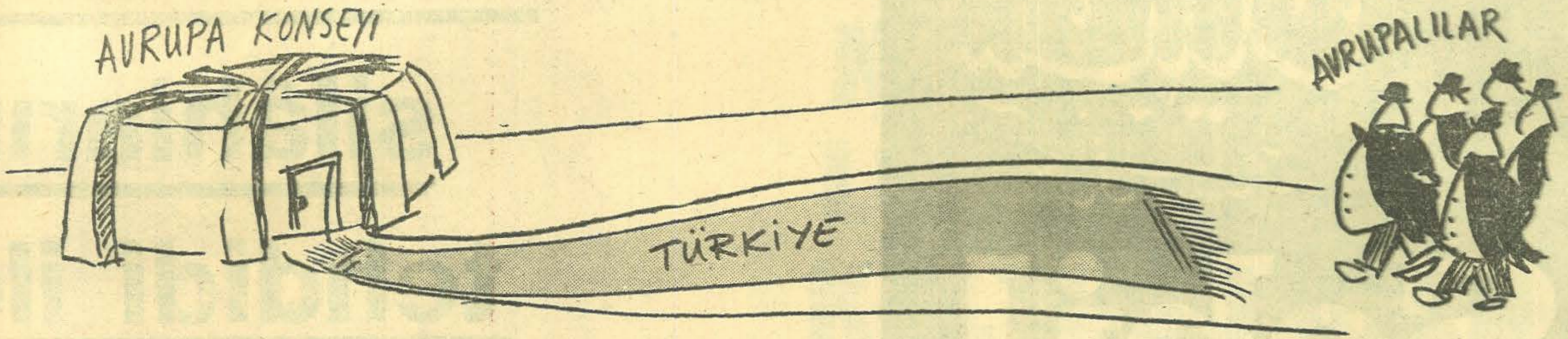
Diplomatik silâhların tehdidi ile Kıbrıs dâvâmızda ric'ât mi başlıyor

(Başyazımız)

Kıbrıs'ta yıllarca devam etmiş olan «Rum mezalimi»ni görmemezlikten gelerek, halen Türkiye'yi kınamak gayretleri peşinde koşan

Avrupa Konseyi haçlı karargâhıdır

Bu kafa yok mu, bu kafa?

ATTİLA İLHAN

BU KA

"Komprador ileri cilerimiz ikide bir neden yakınıyorlar, yanlış diplomasi uygulanmış da Türki ye dünyada yalnız kalmış filan öyle mi? İslam Ülkeleri Konferansını da, Siret-i Nebi Konferansını da, bir anlamda ülkeyi bu yalnızlıktan çıkarma çabalarını nasıl görmezler?"

Aşağıda okuyacağınız yazı ünlü Türkiyeli marksist Attila İlhan'a aiddir, «şeriatçı» değildir. Hattâ, —bir ihtimal— ideolojisi icabı hiçbir «din» ile mensubiyet bağı taşımadığını belirtecek kadar şuurlu bir marksisttir. Fakat, senelerden beri «yazıp - çizdikları» ile mevcud «düzene yamanmamış» bunun memleketimizdeki arıtan tenakuzlarına yüreklice parmak basmış bir marksisttir. Ne masocudur ne de sovyetçi; kendi tabirince «Türkiyeli» marksisttir.

Hüviyeti üzerinde bu kâfi saydığımız izahdan sonra, Attilâ İlhan'ın bir günlük gazetede neşrolunan yazısını okuyucularımıza sunarken Sebil'in takibettiği ölçülere göre «sakil» olan üslûbunu tebarüz ettirmeden geçemeyeceğiz. Ne var ki, bu Türkiyeli marksist'in ele aldığı mevzu ehemmiyetlidir ve cemaatimiz tarafından bilinmesinde, sırası geldiğinde «devrimbazlar çetesi» nin gözüne sokulmasında faide mevcuddur. Attilâ İlhan'ın «Bu kafa yok mu bu kafa?» başlıklı yazısı aynen şöyle:

Mart'ta mı ne, İstanbul'da Siret-i Nebi konferansı toplanacakmış, haber duyuldu duyulalı, 'komprador ilericileri'nde bir telâş bir öfke! Neymiş efendim, 'lâik' Türkiye'de, 'Atatürk Türkiyesi'nde böyle bir konferans nasıl toplanırmış! Böyle marifetler 'gerici' MC hükümetinin başının altından çıkıyormuş, filân festekiz!.

İlk günler yazsaydım sövüp sayacaktım, bu yüzden sustum, ortalık biraz yatışsın diye bekledim. Önce bilmeyeniniz vardır belki diye, konferansa ilişkin birkaç satır yazalım: müslüman ülkeler arasında yapılıyor, müslümanlığın yayılması, arapçanın öğretilmesi, şeriatın uygulanması gibi amaçları olan bir konferans! Bizim ilericileri öfkelendiren yanı da bu ya, şeriatı uygulamak isteyen, arapça 'tedrisatı' öngören bir konferans 'laik' bir ülkede nasıl toplanabilirmiş?

Evet, gelelim sorunun can noktasına!

HEPİNİZE BİR SORU

Önce hepinize bir soru, 'laik' Fransız Cumburiyetinde hristiyanlığın yaygınlaştırılmasını, latince öğretiminin resmileştirilmesini, kilise yasalarının geçerli kılınmasını amaçlayan katolik bir konferans toplanabilir mi, toplanamaz mı? Elcevap; toplanabilir! Toplanabilir ne laf, harıl harıl toplanmaktadır. Daha da öteki, Fransa, çoğunluk dini hristiyan olduğu halde, söz gelişi müslümanlığa ilişkin böyle bir konferans da kapılarını açar, konuşmacıların kürsüye çıkıp, 'Bu ülke katoliktir, salah bulması için müslüman olması, dahası Arapça öğretime gitmesi gereklidir' demelerine de kılını kıpırdatmaz.

Neden peki? Nedeni var mı yahu, 'laik'tir de ondan! Laik bir ülkede dinlerin herhangi birisinin herhangi bir konuda konferans toplaması, şu ya da bu amaçla seminerler, sempozyomlar yapması 'devleti' ırgalamaz; nedenini de ortaokullardaki yurttaşlık derslerinden bileceksiniz, çünkü laik bir devlet demek din işleriyle dünya işlerinin birbirinden ayrıldığı devlet demektir, müslümanlık ya da hristiyanlık üzerinde konferans toplanması ya da tartışma yapılmasının devlet işleriyle bir ilgisi yoktur. Şu halde?...

...şu halde, Siret-i Nebî konferansının yüzyıllarca hilafete merkez olmuş bir şehirde toplanmasına müsaade etmek değil, engel olmaya kalkışmak lâikliğe aykırıdır. Hâlâ daha anlamamakta direnecek kalın kafalar için, isterseniz sorunu daha da somutlayalım, sözgelişi bu konferans yasaklanacak olsun, kim yasaklayacak bunu, hükümet yani devlet değil mi? Bu takdirde devlet neye burnunu sokmuş olacak, direkt olarak devlet işleriyle ilgili olmayan bir din konferansına, peki lâikliğe aykırı değil mi bu, çünkü konferansa amaç olarak gösterilen şeyler devlet örgütlerinin, ya da devlet mekanizmasının yapacağı şeyler değil, birtakım temenniler, yapılması arzulanan şeyler (ki çoğunun Türkiye gibi kapitalist bir müslümanlığın sanayileşme aşamasına gelmiş bir ülkede uygulama yeteneği de kalmamış, duvarlarda MSP'li Akıncılar'ın sloganlarını görmüyor musunuz, latin harfleriyle yazıyorlar, arap harfleri davasının zokayı yediğine bundan âla örnek mi olur, hal böyle iken, bir konferans toplanacak diye, kalk ortalığı velveleye ver, işin bok tarafı bir sürü müslüman ülkeyi küstür.)

ENAYİLİĞİN ALEMİ YOK!..

Gelelim sorunun öteki yanına! Aynı komprador ilericilerimiz ikide bir neden yakınıyorlar, yanlış diplomasi uygulanmış da, Türkiye dünyada yalnız kalmış filan öyle mi? İslam Ülkeleri de, Siret-i Nebi Konferansı da, bir anlamda ülkeyi bu yalnızlıktan çıkarma çabaları nasıl görmezler? Ortakpazar'dan, NATO'dan, Avrupa Konseyi'nden kazık üstüne kazık yemişsin, kıçına yamanmak istediğin 'hür dünya' seni habire çifteliyor, ordunun silâh ikmali için beylerin parlamentosundan karar çıksın diye bekliyorsun, sonra üçüncü dünyaya, İslam ülkelerine açılma girişimi oldumu, «tü kaka,» niyeymiş o, 'laikliğe' aykırıymış, ulan dese biri elli senedir laiksin de, şu heriflere bir gün olsun yaranabildin mi?

Bir ara, MSP'lilerin önde göründüğü başka bir şey oldu, hâlâ da önemini koruyor sanıyorum, Amerika'lı zenci müslümanların lideri Wallace Muhammed Türkiye'ye geldi, o arada boksör Clay de tabil, herkes işin alayında, kimse düşünmüyor ki bu müslüman zenciler işi ciddiye almaktadırlar. Amerika'da beş milyon filanı buluyorlar, yayın organları, etkileri, kuruluşları mevcut, aramızdaki ilişki ciddileştirebilirse Birleşik Amerika'da aleyhimize olan kamuoyunun oluşturulmasında pekala bunlardan yararlanılabilir. İşte, Günaydın'ın orada röportaj yapan röportajcısına Wallace Muhammed ağzıyla söylemiş, «Biz beş milyonuz, bizim yanımızda iki milyon Rum asıllının esamisi mi okunur?». Hala yapılmak istenenin ne olduğunu anlayabilmiş midir bizim hızlı ilericiler dersiniz? Yoksa 'laik' Türkiye'de müslüman zencilerin röportajı yakışık alır mı gibilerden lövanten havası mı basarlar?

Enayiliğin alemi yok!

Meraklısı için notlar: Nazım Hikmet'in 75. yıldönümü dolayısıyla yakında 'Bomba gibi bir ifşaat'tan söz edeceğiz. Haberiniz olsun...

Kıbrıs dâvâmızda ric'ât mi?

Kadir Mısıroğlu

Şu Kıbrıs dâvâmızın tâ başlangıçtan beri kaydetdiği iniş ve çıkışlar bir kroki haline getirilse, devletimiz garplılaşma taraftarlarının eline geçtikden sonra hıristiyan avrupalılar karşısında siyasî ricalimize hâkim olan yılgınlık ve cesâretsizliğin de, en güzel bir ifadesi ortaya çıkmış olurdu. Hakikaten, bir siyâset üstâdı olan Sultan Abdülhamid Han'ın tahta henüz çıkmış bulunduğu bir zamana rastladığı için önleyemediği ve tarihlerin *«93 Harbi»* diye kaydettiği 1878 Türk - Rus Harbi'nin getirdiği mûsibetleri tahfif mecbûriyetiyle elimizden çıkmış olan Kıbrıs'ın mâcerasının, Türk haricî siyâsetine hâkim olan zaaf ve zihniyeti aksettiren bir ayna gibi mütelâası mümkündür. 1878 Harbi, devlet için ölüm demek olan pek ağır neticeler tevlid eylediği ve bu arada moskof askerlerini Yeşilköy'de görmek gibi bedbahdlıklara sebep olduğu halde, Kıbrıs'ı İngiltere'ye devreden anlaşmanın bir toprak terki sûretinde değil de, *«kiralama akdi»* şeklinde gerçekleşmesi sağlanabilmiş ve bu anlaşmanın tepesine de devrin dâhi hükümdarı Sultan Abdülhamid Han'ın eliyle «Hukuk-u Şâhâneme asla halel gelmemek şartiyle...» meşrûhati konulabilmiştir. Ne yazık ki; Türk hariciyesi gitgide, İttihad ve Terakki'nin mübeşşiri olan garbçı bir kadronun basiretsizliği yüzünden ortaya çıkan 93 Harbi felâketi hengâmında bile gösterilebilen bu dirâyet ve şahsiyete hasret kalmıştır. Zira her safhada daha da alttan alan tâvizkâr bir siyâset alıp yürümüştür. Böylece başlangıçta İngiltere'ye sadece kira mukabili bir üs olarak devredilmiş bulunan Kıbrıs'ın, üzerinde yaşayan halk, Lozan Muahedenâmesi'nin imzası ânına kadar, Türk nüfus kâğıdı taşır ve İngiltere'ye bile pasaportla girip çıkarken bu tarihde onun Türk hakimiyetinden çıkışı kabûl ve ilân olunmuştur.

Lozan Muahedenâmesi'nin 20 - 21 Maddeleriyle gerçekleşen bu hal Kıbrıs'ın sadece Birinci Cihan Harbi'nin başlangıcından beri Türkiye ve İngiltere arasındaki münâzaalı durumuna nihâyet vermemiş, bir de, burasının geleceğini büyük ölçüde tehlikeye sokan mütevâli hatalara zemin teşkil eylemiştir. Şöyle ki; bu maddeler gereğince, ada halkına iki sene zarfında diledikleri takdirde Türk tabiiyetini seçebilmek hakkı tanınmış, ancak, bu hakkı kullandıkları tarihi takibeden 12 ay zarfında Türkiye'ye göç etmeleri mecburî kılınmıştır. Bir çok kahramanlıkları gibi, Lozan Kahramanlığı da, sahte olan İnönü'nün teklifiyle metne giren bu madde mûcibince, Türkiye'ye ilk hamlede Kıbrıs'dan sadece iskânlı olarak 20 bin muhâcir gelmiştir. İskânsız gelenlerin hesabını ise ancak Allah bilir.

İkinci Cihan Harbi esnasında, açlık tehlikesine mâruz kalan Yunanistan ve Ege Denizi adalarından, bizim sahillerimize sığınan Rumların, uzun müddet misafir edildikten sonra kendi nakîl vasıtalarımızla Kıbrıs'a götürülüp yerleştirilmeleri bu mevzudaki ahmaklığa varan hatalar zincirinin en son halkasını teşkil etmiştir.

Mes'elenin bundan sonraki safhaları efkâr-ı umûmiyenin az çok malûmudur. Bilindiği üzere, Kıbrıs adasında Rum tedhiş ve şekâvetinin başladığı sırada, devrin Hariciye Vekili «Bizim için bir Kıbrıs mes'elesi yoktur.» diyecek kadar belâhat göstermekten ictinab etmemiştir. Fakat, zamanla, Ada'daki *«Rum mezâlimi»* nin gürültüsü ayyuka çıkınca, efkâr-ı umûmiyenin artan baskıları karşısında, mes'eleye bigâne kalamayan siyâset ricali, kendilerini ister istemez Kıbrıs davasının içinde bulmuşlardır. Bu sûretle, mes'ele halka intikal edip de, dahilî, siyasetin baskı unsurlarından biri haline gelince, siyâsilerimizin gönülsüz ve samimiyetsiz bir sûretde de olsa, bununla alâkadar olmaları veyahud da hiç olmazsa böyle görünmeleri mecbûrî bir hale gelmiştir. Ancak hepsinin tutumlarında hemen daima, bir yılgınlık ve cesâretsizliğin hâkim olduğu da gözden kaçmamıştır. Zira, bu Ada'nın —çekilmekte olan İngilizler tarafından— Yunanistan'a verilmesi mevzuubahs olduğu ilk zamanlarda gerçek hak sâhibi Türkiye'ye verilmesi gerektiği istikametinde mitinglere yeşil ışık yakılarak ortaya *«Kıbrıs Türktür»* tezi atılmıştır. Fakat bir iktidar değişikliği bile vâki olmadan, bu nam altında bir cemiyet kurdurmuş bulunan siyasilerimizin, aynî cemiyet mensublarını 6 - 7 Eylül çıkışını tâmir etmek maksadıyle hapsetmek yoluna gittikleri bile görülmüştür. Kıbrıs Adası'nın tamamını taleb etmek sûretiyle başlayan bu tutumun bilâhere ne tavizkâr şekillere büründüğü ve bundan istifade eden Rum şakilerinin girişikleri vahşetin dâsıtanî ölçülere vardığı malûmdur. Bu safhada bir cilve-i Rabbanî ile hükûmete ortak bulunan imanlı bir kadronun telkin ve tesiriyle Temmuz - 74 Harekâtı'nın gerçekleştiği bununla yarım yüzyıldan beri çiğnenen haysiyetlmizi tâmir imkânının doğduğu malûmdur. Ancak, Rum şakileri, Türk siyâsetinden beklemedikleri bu şahlanış karşısında, önce bütün bir Garp Âlemine karşı hırçın bir tavır alarak NATO'dan çıkma ve Amerika'ya ağız dolusu küfretme gibi hareketleri denemiş, sonra da soğukkanlı bir siyâsetle Türkiye'yi bir takım diplomatik baskılarla dize getirme çârelerini aramaya koyulmuştur. Amerika'nın bir müddetten beri Türkiye'ye tatbik edegeldiği *«silâh ambargosu»* ve bu defa Avrupa Konseyi'nde beliren menfî tavırlar, hep bu Yunan propaganda ve taktiğinin eseri olarak ortaya çıkmıştır.

Yunanlılar Türk siyasi ricâlinin ötedenberi hıristiyan Batı Âlemi'ne şirin görünmek ihtiyaç ve hevesleri içinde çırpınmakta olduğunu ve bu tutumu vazgeçilmez bir siyasî prensip halinde benimsemiş bulunduğunu çok iyi bilmektedirler. Bu yüzden, hıristiyan Batı Âlemi'nin teveccühünü kaybetmek hususundaki korku ve endişelerin Türk hariciyesinin dehşetli bir zaaf noktasını teşkil eylediğini gözönüne alarak, bu yöndeki baskıları artırma yoluna gitmişler ve son günlerdeki gelişmelere bakılırsa, ilk müsbet neticeleri istihsâle de başlamışlardır. Hakikaten, Rossides'le aynı Loca'ya mensûbiyetini gösteren vesikayı neşretmiş bulunduğumuz Denktaş'ın, «Bir hudud ayarlaması yapılacaktır.» şeklindeki beyanı ile, eski tâvizci siyâset istikametinde yeniden aralıklanan kapı, hergün biraz daha açılma istidadı göstermektedir. Evet, bir hudud ayarlaması yapılabilir, fakat dünya umûmi efkârı, bir kere Türkiye'nin hakkından fazlasını aldığı şeklinde şartlandırıldıktan sonra, Denktaş'ın ağzından dökülen bu cümle, ayarlamanın Türkiye lehine yapılmak ihtimali melhuz bulunmadığına göre neyi ifâde etmektedir? Elbette, Türkiye'nin Temmuz 1974'de o güne kadar tevâli eden kayıplarından ancak bir kısmını telâfi istikametinde katetdiği merhaleden geri dönüşünü... Nitekim, 31 Ocak tarihli gazetelerde «Bissios'un Karamanlis'e vâki Türk - Yunan görüşmelerinden dolayı müjde verdiği» haberi bile yer almış bulunmaktadır.

Bu gidişle bizim, halâ hıristiyan garb siyasî ricâline şirin görünmek hastalığından kurtulamamış bulunan bazı idarecilerimiz elinde, bu yeni tâviz ve ric'at hareketinin, birtakım gelişmelere namzet olduğu sezilmektedir. Ancak, teselliye medar olan yegâne nokta bu kadronun belli başlı karargâhlarından biri olan AP.'nin tek başına iktidarda bulunmaması keyfiyetidir. Zira hükûmetin bir diğer kanadı da, Temmuz 1974'de elde edilene bile razı olmayarak, burasını haklı ve yerinde bir suretde tamamına tâlib olan MSP'dir. O ise, şimdilik, —belki de adının kasden geçimsize çıkarılmış olmasından dolayı— susmaktadır. Ancak, millî menfaatlerin korunması hususunda, gerekeni yapmasının, bu kabil taktiklerle önlenemeyeceği muhakkakdır. Bakalım, MSP'nin bu taviz siyâsetine «dur!» diyeceği sırada, birtakım açıkgözler, ötedenberi olduğu gibi hükümet içinde çıkacak münakaşanın mes'uliyetini MSP'ye yıkmaya cür'et edebilecekler mi?!...

Yakın tarihimizde Meçhûl kahramanlar

SUNUŞ

Kadir Mısıroğlu

Bir «ibretler meşheri» olan tarihin ehemmiyeti, içinde yaşadığımız hâdiselerin sebep ve neticeleri itibariyle daha berrak bir surette kavranmasını ve istikbâlin emniyet bahşedecek bir tarzda istikametlendirilmesine yaramasındandır. Türkiyemizde onun, ihtimal bu rolü oynamasını istemeyenler, vukuatı kasden ve âdeta girift bir bilmece haline getirmişlerdir. Garibtir ki, binlerce yıllık millî tarihimizin en karanlık ve karışık devresini; vesâikın son derecede az olduğu eski ve uzak başlangıç zamanları değil de, son yüz yıllık kısım teşkil etmektedir.

Hakikaten «yakın tarih» dediğimiz bu devrenin gerçeklerini örten sis perdesi, kesâfet bakımından bir başkasıyla kıyas bile edilemez. Üstelik —kolayca tahmin olunacağı gibi— bu devrin hâdiselerine âid olmak üzere sahip bulunduğumuz vesâik, başka devirlere müteallik olanlardan pek çok fazladır. Buna bakarak, yakın tarihimiz hakkındaki şu hükmümüzde bir mübalağa payı vehmedecek olanlar, mevcud vesâikın evsafı ile bu devrin husûsiyetlerini hakkıyle bilmeyenlerdir. Böylelerinin görüşleri gayet kısa olup Türk tarihinin son asrını dolduran hâdiselerin dehşetinden habersizdirler. Bunlar, bayram nutuklarının şatafatlı, fakat çoğu kere gerçeklerden uzak kısır muhtevası ile şartlandırılmışlardır. Aralarında, ekseriya bulundukları mevkiden aldıkları cesaretle kendilerini yakın tarihimizin gerçeklerine vâkıf (!...) zannedenler bile mevcuddur. Halbuki, onlar için buna âdeta imkân yok gibidir. Zira bu devrenin gerçekleri, kasden uydurulmuş ve resmen yayılmış yalanlarla öylesine bastırılmak istenmiş ve bunlar, bir takım sinsi zekâlarla ceberrûti kuvvetlerin müşterek faaliyeti sonunda o ölçüde tanınamaz bir hale gelmiştir ki, işin içinden değil böylelerinin, gerçekten mütehassıs olanların bile çıkması oldukça güçleşmiştir. Nasıl olmasın ki; bu hâdiselerin en ön saftaki âmil ve fâilleri bile çoğu kere yalan yazıp, yalan söylemişlerdir. Bilhassa hâtıratlarda, ayni vak'alara âid olmak üzere birbirlerinden habersizce yazıp söyledikleri karşılaştırıldığında bu gerçek, apaçık bir surette ortaya çıkmaktadır.

Bu durum, yakın tarihle uğraşanları ihâta eden güçlük ve imkânsızlığı —tereddüde mahal bırakmayacak bir şekilde— göstermektedir. Ancak bu keyfiyetin sebebi sadece vesâikın gerçekleri tahrif eden bir muhteva ile tasni edilmiş olmasından doğmamaktadır. Buna bir de hak ve hakikat âşıkının vicdan ve şuurunu bunaltan «kanunî mâniler» ilâve olunmalıdır.

Herkesin kolayca kabul edeceği bir husus varsa o da şudur ki; bugün Türkiyemizde birtakım gerçeklerin kurçalanınası yasaktır. Ağır cezâî müeyyidelerle bir nevi «memnû meyva» haline getirilmek istenen bu gerçeklerin hemen hemen tamamı, yakın tarihimize âiddir. Peki ama bilhassa yakın tarihin gerçeklerinden bu ölçüde niçin çekinilmektedir?! İşte mes'elenin asıl ehemmiyetli olan noktası da burasıdır. Kanaatimizce bu sualin —aslında— pek uzun ve derin olan cevabı, böyle bir mukaddimenin çok mahdud hacmi içinde şöylece tek bir cümle ile hulâsa edilebilir: şu son asır içinde milletce mâruz kaldığımız ve tarihimizde benzerine ender rastlanan derin fikrî, içtimâî ve siyasî tahavvüllerin henüz sükûnet bulmamış yani temâdi halinde olmaları ve müstakbel hakkında, bunların âmilleri gibi muâkıb ve mürevviclerinin de vicdan ve şuurlarını köklü bir endişenin doldurmuş bulunmasıdır.

Aslında, yakın tarih gerçeklerini kalın suru içine alan bir çok cezâî müeyyidenin va'zının temel sebebi olan bu endişeyi pek de yersiz saymamak gerektir. Zira inkârı gayri kabildir ki; bir taraftan içtimâi bünyemize sokulan yeni uslûb ve unsurlar, kendisini yıpratıp aşındıran bir takım aksülamellere sebep olmakta, diğer taraftan da otoritesini fevkalâde ahval ve şartlardan alan liderlerden uzaklaşıldıkça, eski usûl ve esasların vaktiyle bastırılmış bulunan mukavemeti hergün biraz daha artmaktadır. Bu realiteyi, çoktanberi karşı karşıya bulunan İslâmcı ve garbcı cephelerden her ikisine birden âid olmak üzere, en güzel bir surette ifâdeye medar olacak yeni bir misal, bizzat üzerimizde tecelli etmiş bulunmaktadır. Gerçekten sırf yakın tarihle uğraşmamız yüzünden —eskiden başımıza gelmiş olanlar bir yana— son bir yıl zarfında hakkımızda altmış sene hapsi müstelzim onbir davâ açılmış bulunmaktadır. Bu durum iki cephe arasındaki gerginliğin şiddetini hâlâ ne ölçüde muhafaza ettiğini açıkça göstermektedir.

Buna rağmen, tarihin yukarıda işaret etmiş bulunduğumuz, ibretlerle ikaz fonksiyonunun (vazifesinin) —bilhassa günümüzdeki— lüzum ve ehemmiyetinden dolayı, okuyucularımızın büyük ölçüde dikkat ve alâkalarını çekeceğine inandığımız yeni bir tefrikaya başlıyoruz. Bu tefrikada —işaret ettiğimiz tehlike ve imkânsızlıklara rağmen— yakın tarihimizi kurcalamaktan ve onun sinesine gömülen gerçeklerden hiç olmazsa bir kısmını —daha fazla gecikmeye mahal bırakmadan— gün ışığına çıkarmaya çalışmaktan nefsimizi men edemedik. Zira, kendimizi bu gibi mevzularda, imanlı gençlerimize karşı vicdanen borçlu hissetmekteyiz. O imanlı gençlerimiz ki; giriştikleri mücâdelede tarih şuuru ile teçbiz edilmedikçe matlup olan neticeye asla yaklaşamayacaklardır. Onlara yakın tarihimizin, hak ve hakikati terennüm etmiş olmalarından dolayı zulümlere mâruz kalmış bir kaç kahraman simasını tanıtmaya kalkışmaktan maksadımız, giriştikleri mücadelede yürümeye mecbur bulundukları yolları tarihin «ibret ışıkları» ile biraz olsun aydınlatmaya çalışmaktan ibârettir.

Bu tefrika ile matlubumuz olan neticelerden bir diğeri de bazı kimselerin ötedenberi gıyabımızda «kimseyi beğenmediğimiz» yolunda yapa geldikleri propaganda ve sinsi bir ithamın fiilen cevaplandırılmış olmasıdır. Hakikaten meşgul bulunduğumuz yakın tarih mevzuları içinde ele aldığımız pek çok şahsiyet hakkında menfî bir kıymet hükmüne yer verdiğimiz doğrudur. Ancak bunda bir kasıt arayanlar, iyi niyetten mahrum kimselerdir. Zira İslâm'ın, bütün tarihi boyunca uğradığı en büyük kayıpların ve yediği en dehşetli darbelerin tekâsüf ettiği devre, bizim yakın tarihimiz olduğuna göre, hiç zan ve tahmin olunduğu gibi bu devrenin ricâli arasında bir çok müspet şahsiyet bulunsaydı, vukuatın akışı ve çehresi böyle mi gerçekleşirdi?! Bunu hesap edemeyenler ya selim muhakeme veyahud da iyi niyetten mahrum kimseler değil midirler?!

Demekki yakın tarih ricalinin ekseriyetle menfi olması yüzündendirki bir takım menfî kıymet hükümleri sırf gerçeklerin peşinde koşan kalemimizde ma'kes bulmakta ve bu da hakkımız da böyle ithamlara zemin teşkil etmektedir. Bu ithamı dillerine dolayanların bir kısmı, izhar eylediğimiz kanaatlerin afâkiliğinden (objektifliğinden) şüphe edilmesini sağlamak ve binnetice imanlı Türk gençliği üzerindeki —vesile-i iftiharımız olan— tesirimizi za'afa uğratmak gâyesini gütmektedirler. Böylelerine bu tefrika açıkça gösterecektir ki; yakın tarih ricali arasında bizim de beğenip sevdiklerimiz varmış. Ancak bunların pek çok olmadığı ve haklarında gerçeğin söylenmesinin pek güç bulunduğu da esefle müşahede edilecektir. Üstelik nûranî simaları üzerine resmen çekilmiş bulunan siyah şalı kaldırmaya çalışacağımız bu mechul kahramanlar etrafındaki gerçekleri bütün vuzuhu ile ortaya koymaya fiili ve kanûni imkânların pek de müsâid olmadığı herkesce azçok takdir edilebilir bir keyfiyettir. Hakikaten bunlar hakkındaki vesikalar son derecede az olduğu gibi, mevcudların pek çoğu da itimada şâyan değildir. Diğer taraftan bunlar etrafındaki gerçeklerin ortaya konulması —tersine bir netice ile— bir takım tabulara dokunacağı ve bunların bağlılarını alabildiğine tedirgin edeceği cihetle bir belâ girdabına dalmaktan farksızdır.

İşbu mukaddimeye son verirken şu hususu da belirtelim ki, yakın tarihimizin meçhulleri, bu tefrikada ele alınacak gerçeklere münhasır sanılmamalıdır. Daha doğrusu biz, topyekûn meçhul sayılması bile

mümkün olan yakın tarihimizden, mes'elelerin anlaşılmasına yarıyacak bir kaç nirengi şahsiyeti ele almakla iktifa ediyoruz. Zira bu devrenin bütün gerçeklerini meçhul olmaktan çıkarmak, ferdleri pek çok aşan ağır ve külfetli bir iştir. Bunu, her gün biraz daha hakka meyleden yakın geleceğin resmî güçlerinden bekleyerek, şimdilik mücerred hakikat sevgisi meylemizi —bütün okuyucularımızla birlikte— bir nebze de olsa tatmin edecek olan araştırmamıza başlıyoruz.

Gayret bizden, tevfik hâfız-ı hakıki olan Cenab-ı Allahtandır!...

GELECEK SAYI
TRABZON MEB'USU ALİ ŞÜKRÜ BEY

LÜGATÇE

MEŞHER: Teşhir yeri, sergi.
GİRİFT: Karmaşık.
KESÂFET: Yoğunluk.
VESÂİK: Vesikalar.
TASNİ': Uydurma, düzme.
TAHAVVÜL: Değişiklik.
MUÂKIB: Tâkıb eden, ardından giden.
MÜREVVİC: Tervic eden, beğenip, öne geçmesini sağlamaya çalışan.
FIKDAN: Yokluk.

TÜRKÇESİ Ahmed SELÂMÎ

Muazzez Şerîatımızda Vahdet

Vahdet Nizâmı denildiği zaman da, gene mukaddes ve muazzez Şerîatımızdan başkasını anlamak muhaldir.

Cüz'ü olarak insanı da içinde bulunduran mâsivâ, bir ve aynı varlık olan Allah Azze ve Celle tarafından yaratılmış bulunuyor. Öyle ise, mâsivâda, mükevvenâtın yaratıcısına âid bir tek nizâm hâkimdir. İslâm, bu nizamdan, ins ü cinne ne kadarı lâzımsa, o kadarının, peygamberlerle tebliği yapılan kısmı... Demek ki İslâm, mükellefi, kâinâta âid nizamla bütünleştiriyor. İşte mutlak ma'nâda Vahdet Nizâmı oluş, bu...

İslâm, Vahdet nizâmıdır. İslâmın hangi cüz'üne el atarsanız atınız, bu cüzden üst kademelere doğru fikrinizi yürütürseniz, mutlaka vahdâniyetle karşılaşacaksınızdır. Böyle bir nizâm, elbetdeki birlik ve beraberliği en baş ve en umûmî kânûn hâlinde içinde taşır. Tefekkür ediniz: İslâmın topyekûn emirleri ve birtek istisnâsız bütün nehiyleri (yasakları), ins ü cinnin bir tek keyfiyeti taşıyıp aynı istikâmete müteveccih olmasına mâtuf değil midir?.

İslâm, ittihâdı, vahdeti, birliği, berâberliği, kaynaşmayı istiyor. Çünki O, adı üzerinde Vahdet Nizâmı...

İmanda vahdet, ictimâî esaslarda vahdet, iktisâdî temel nizamlarda vahdet, siyâsî esaslarda vahdet...

Ferdde vahdet, âilede vahdet, cemaatde vahdet, devletde vahdet, dünyâda vahdet, kâinatda vahdet...

Niyetde vahdet, sözde vahdet, fiilde vahdet..

Sevgide vahdet, aşkda vahdet, dostlukda vahdet; nefretde vahdet, hiddetde vahdet, adâvetde vahdet...

Netice: Herşey Allah için... O'nun rızâsı için... İşte vahdet bu...

Bölünmiyeceksek Allah için bölünmiyelim...

Birleşeceksek, ancak Allah'ın nizâmında birleşelim; İslâm'da, Şerîatda...

«Müslümanım!» deyişde samimî isek; düşüncemiz, her an HESÂB GÜNÜNE yaklaştığımıza az da olsa yer verebiliyorsa; en büyük düşmanımızın nefsimiz olduğunu idrâk edebiliyorsak; iftirâka ve ayrılığa düşmek, bizde, kalbimizi kanatan bir hançer gibi kıvrandırıcılığa sâhibse, mutlaka İslâm'da birleşeceğiz.

● Kelime-i Tevhidde birleşeceğiz.

Bâtılda birleşilmez; localarda, hücrelerde, karanlıklarda, gizliliklerde, menfaatlarda, nefislerde, ihtiraslarda, cehâletlerde, yan bakışmalarda, paralarda, kasalarda, rütbelerde, ünvanlarda, vehimlerde ve sûizanlarda birleşilmez.

Hakda birleşilir...

Allah için, Allah aşkına, Allah'ın dininde birleşelim! Ekseriyetde birleşilmez. Yol, kalabalıkların, yığınların, kuru gürültülerin, şunun bunun yolu değildir...

Kuvvetle, samimiyyetle, ihlâsla ve hiçbir dünyevî menfaat gözetmeden müslüman olabilsek, herşey tamam...

Ah, şu nefs yok mu nefs! En büyük düşman... Bizi birbirimize düşüren hortlak!

Düşmanı hep karşımızda arıyoruz. Bu ne müthiş gaflet... Halbuki en büyük düşman içimizde. Nereye gitsek peşimizde. Bize, biribirimizin gıybetini yapdırtıp, saflarımız arasına hendekler kazan da, o, nefs... «Onun değil, benim olsun!» dedirtip, müslümanın önündekini aşırma tuzağı hazırlayan, ve netîcede de iki tarafın arasına uçurumlar koyan da o değil mi?. Kalblerimiz biribirine homurdanırken, yüzlerimizle tebessümle ve gülücükler dağıttıran sahtekâr da o... İçimizde başka, dışımızda başka fatura kesen fırıldak!

Kâinâtın Fahri Aleyhisselâmı: «Rabbim! beni, göz açıp kapayıncaya kadar, hatta daha az bir zaman da olsa nefsime bırakma!» diye niyâz ederlerken, bizim ne dememiz lâzım? Halbuki biz, nefsimizin eline verdiğimiz dizginimizle, belki de gece-gündüz onun elindeyiz...

Efendiler, bölünmiyelim! Dünyâya bir kere geliyoruz. Dehşetli bir günde vallâhi hesâb vereceğiz!

Bizim da'vâmız astronomik hesablarla, sağdan soldan devşirilen jeopolitikli felsefelerle, logaritmik ritm ve melodilerle yürümez! Bu da'vâ, Allah ve Rasûlünün istediği ne ise, ancak onlarla yürür. Bunun için de, nefs murâkabesi, güzel ahlâklılık ve geçimli olmak en baş şartdır. Bu şartlar olmadan birlik olmak, beraberliği te'mîn etmek muhaldir. İşte koskoca târih meydanda duruyor.

● İslâm Vahdet Nizâmıdır. Onun her emir ve nehyi, mükellef olan ins ü cinni aynı hedefe sevk etmek (gâyesini) ta'kib eder. Nefs murâkabesi ise, insanın her zaman ve mekânda, kendisini şeriat ölçülerine göre teftişi demek olduğu halde, bu (gâyeyle) âhenkdâr olmak zorundadır. Aksi halde ferd, vahdeti bozmuş olacakdır. Bu bozukluk, ferdden ferde mutlaka sirâyet eder ve nizâ' başlar. Vahdâniyet nizâmı, niza' başlar başlamaz, gene Allah ve Rasûlüne red ve havâle edişi istiyor. Eğer Allâh'a ve ÂHIRET GÜNÜNE îmânımız varsa...

NOT: M.S.P, M.T.T.B, Akıncılar ve Mefkûreci Öğretmenler (Da'vâcı Muallimler) gibi müsbet teşkilâtlarımız tarafından zaman zaman «seminere» veya «seminer vermiye» da'vet edilmekteyiz. «Seminer» kelimesi Türkçe bir kelime olmayıp, hançeremize Fransızcadan bulaştırılmışdır. Fransızcada «SÉMINAIRE» şeklinde bir imlâya sâhib bulunan bu kelime, lugât ma'nâsıyla «papaz mektebi» demekdir. «Seminer» veren hatiblere de, «seminarist» denmiye başlandığını duyar olduk! Bunun da Fransızcadaki imlâsı «SÉMINARİSTE» olup, lûgâvî bakımdan «papaz mektebi talebesi« ma'nâsına gelmektedir.

Bütün da'vâ arkadaşlarımızdan ricâ ediyorum: «Seminer ve seminarist» gibi kelimeleri hançerimizden kovalım! Bizim da'vâmız, şahsiyyetçiliği, vazgeçilmez umde yapan bir da'vâdır.. İslâmî olanlardan başka hiçbir şeye benzememek hususunda ölünceye kadar direnme azmi taşımazsak, bu, eriyip gideceğimizin resmi demekdir. Hedefimiz samîmiyyetle İslâmlaşmaksa, bunu, tecezzî kabûl etmiyen bir tamamiyet hâlinde, harsiyâtımızın her şûbesine hâkim kılmak mecbûriyyeti vardır. Binâenaleyh bundan sonra biribirimizi «seminarist» olarak «seminere» değil; hatib olarak (sohbete) veya (musâhabeye), yâhut (müşterek taharri) veya (berâber tetebbu') v.s. ye da'vetimiz, ceddimiz ve soyumuzun yoluna çok daha muvâfık olur sanırım... Hürmetlerimle efendim.. A.S.

• FİLDİŞİ KULEDEN

Cemil Meriç

Çağdaşlaşma Avrupalılaşma Modernleşme

Aydınlığa Doğru:

Çağdaşlaşma, bulanık suda balık avlamak isteyen alafranga aydınlarımızın uydurdukları bir kelime: Vuzuhtan kaçan yarasaların iltica ettikleri koğuk. Dünyanın hiç bir medenî dilinde karşılığı bulunmayan bu cıvık, bu korkak, bu murdar lâfzı dilimizden kovmak, her şuurlu aydının ilk vazifesi.

Avrupalılaşma'ya gelince; bir kıt'a, medeniyet câmiası hüviyetini nasıl değiştirir; daha doğrusu değiştirebilir mi? Asya Asya'dır, Avrupa Avrupa... Kelime, Batı'nın yükselme devrinde, batılı sömürgeciler tarafından uydurulmuştur. Tanzimat intelijansiyasının meçhûlü olan bu mefhum sonraları bir bayrak olmuş.. Târihlerinden kopan bir avuç şaşkının omuzladığı bir teslimiyet bayrağı. Bir iflâsın ifâdesidir Avrupalılaşma, bir inkâr çılgınlığı, bir intihar kararıdır. Emperyalizmler kabza-i teshirine geçirdiği ülkeleri yok etmek için onları kendilerine benzetmek isterler. İngilizler ingilizleştirmek, Fransızlar fransızlaştırmak, Portekizliler portekizlileştirmek peşindedir önceleri. Hıristiyan korsanların istilâ sınırları genişledikçe bu tâbirler yetersiz gelmeye başlar. Daha müphem, daha kucaklayıcı, daha yumuşak bir tâbir keşfedilir: Avrupalılaştırmak. Giderek bu mefhum da fazla sert, fazla dar, fazla gurur kırıcı bulunur. Yerine yeni bir yalan bayraklaştırılır: Batılaşma. Şuurlanan Doğu bu kelimeden de tedirgin olunca, modernisation sahneye çıkarılır.

Çağdaşlaşma bir yana, bütün bu lâfızlar Avrupa'nın zâde-i mel'anetidir. Yabancılaşan aydınlarımız, nezleye yakalanır gibi yakalanmış onlara. Ne mâhiyetlerinden, ne târihlerinden haberi var. Bu itibarla düşmanlarımızın istirmarlarını gizlemek için uydurdukları bu yabancı kelimelerden ne anladıklarını açıklamak, çalışmamızın ilk faslını teşkil edecektir.

I — Avrupalılaşma:

Önce kelimenin müştaklarını tanıyalım. Européniser yahut européiser avrupalılaştırmak veya avrupalaştırmak, Avrupa yaşayışına uydurmak. (Meydan Larousse kelimeyi avrupalılaşma ile karşılamış. Ve târifi şöyle çevirmiş: Avrupalıların fikirlerini ve davranışlarını benimseme. Oysa asıl metindeki mânâ avrupalılaşma değil, avrupalılaştırmadır.)

Européisation: Avrupa tarzında ekonomik veya politik bir organizm kurmak. (Meydan Larousse: Avrupa'ya has vasıfları hâiz iktisâdî ve siyasî bir teşkilât kurulması, diyor.).. Böyle bir teşkilâta katılmak. Bir devletin ekonomisini Avrupa iktisâdi konjonktürüne göre ayarlamak. Bu kifâyetsiz târifleri 1970'lerde yayımlanan Büyük Larousse'den alıyoruz.

Webster sözlüğü (II. baskı 1957) şu izahatı veriyor:

Europeanize: Avrupalılaştırmak veya Avrupalılaşmak: Davranış veya mizaç bakımından Avrupalıya benzemek; Avrupa yaşayış tarzını benimsemek.

Paul Robert'in lügati biraz daha zengin:

Européniser fiili 1830'larda kullanılmağa başlamış. Manâsı: Avrupa medeniyetine, Avrupa zihniyetine uydurmak.

Européanisme de geçen asırda doğan bir kelime: Avrupalı mizacı, özelliği.

Daha eski bir sözlük (Larousse'un 17 cildlik ansiklopedik lugatinde Européanisme'i tek millet olarak düşünülen Avrupalıların siyasî birliği, diye tanımlıyor.)

Görüyoruz ki; Européenisation bel kemiği olmayan seyyal bir tâbir. Hem Avrupalılaştırma, hem Avrupalılaşma. Lügatler çorak ve kısır. Kelime Batı'nın iktisat ve sosyoloji kamuslarına da alınmamış. En geniş malûmat 1931'de yayımlanan İçtimâî İlimler Ansiklopedisi'nde. On beş büyük sütun tutan Européenisation maddesini hülâsa edelim: G. Young diyor ki:

Avrupalılaşma sözü, modern Avrupa'da kurulan ve Rönesansın, protestanlığın, sanâyi inkılâbının ürünü olan belli sosyal sistemlerin nüfûz yolu ile Asya, Amerika, Afrika kültür ve medeniyetleri üzerinde yaptığı tesirleri belirtmek için kullanılır.

Yazarın bu ifâdesini aydınlatmağa çalışalım: Avrupalılaştırma, Avrupa'ya has içtimâi bütünlerin (sistem) Asya, Amerika, Afrika kültür ve medeniyetlerini istilâ etmesidir. (Yazar, «perneation» kelimesini kullanıyor: Nüfûz etme, sızma, yayılma, içine geçme). Bu nüfûz, telkin yoluyla mı, özendirme yoluyla mı, savaşla mı, gerçekleştirilecek, belli değil. Daha doğrusu durumun icâblarına göre her üç yoldan.

Bu içtimâi sistemlerin vasıfları da şunlar: Avrupalılaştırma; siyasî bakımdan demokrasi fikrini, iktisâdî bakımdan ferdiyetçi kapitalizm ve rekâbet ülküsünü empoze etmek; daha girift, daha âdil, fakat daha az verimli ve ilerlemeye daha az elverişli kollektivist ve komünal medeniyetleri kontrol altına almak; sanâyide el tezgâhının yerine fabrikayı ve dökümhâneyi geçirmektir. Terbiye alanında avrupalılaştırma ise, Avrupa dışındaki kıt'aları Avrupa ilimleri elde ederek, maddî hattâ mânevî kazançlar sağlayacaklarına inandırmak, misyonerin Kitab-ı Mukaddes'i, tüccarın malları, idarecinin iyi niyetleri aracılığıyla, kabile geleneklerini yıkmak ve israfı önlemek.

Avrupalılaştırmanın Asya üzerindeki tesiri; gerek târihî, gerek sonuçları bakımından, Amerika'lara ve Afrika'ya tesirinden çok farklı olmuştur, olmaktadır, olacaktır. Bir kelimeyle Avrupa'nın başlıca dâvâsı Asya'nın direncini kırmak, onu kendine benzetmek ve gönlüne göre istismar etmektir. Afrika'nın kabile kültür ve medeniyetleri şimdiden Avrupa'nın baskısı altındadır ve eninde sonunda Avrupa ferdiyetçiliğinin ve sanayiinin taarruzuyla yok edilecektir; çünkü kuzey ve güney Amerika medeniyetleri Anglo-Sakson sömürgeciliğinin ve Lâtin ticâri nüfûzunun baskısı yüzünden aynı âkıbetle karşı karşıyadırlar; oysa Asya'da Batı medeniyetinin ferdiyetçilik, sınâyileşme, ticârî zihniyet, yani kapitalizmle İslâmiyetin veya Budizmin kollektivizm'i, komünizm'i, militarizm'i ve mistisizm'i arasında her zaman medd-ü cezir vardır. Amerikan yerlileriyle Afrika zencilerinin, Arapların, Berberilerin iki şıktan birini seçmesi gerekiyordu: Avrupalılaşmak veya yok olmak. Asya hiç bir zaman böyle bir mecburiyetle karşı karşıya gelmemiştir. İki kıt'a arasındaki hâkimiyet savaşı târih öncesine kadar uzanır. Asya'nın ilk Avrupalılaşması taş devrine rastlar, Young'a göre. Doğudan gelen Aryalı akıncılar İranla, Hind'i ele geçirirler; bu Avrupalılaşma Mısır, Bâbil, Pers ve Grek medeniyetlerine kadar sürer. Avrupa'nın zaferini gerek Tevrat'ın kehânetler faslı gibi eski siyâsî eserlerde, gerek arkeolojik araştırmalarla gün ışığına çıkan vesikalarda görmek kabildir. Bu ilk Avrupalılaştırmanın son dalgaları, Cyrus devrinde (549-529 M.E.) Aryalı Persler'in, iki asır sonra İskender devrinde, Aryalı Grek ve Makedonyalıların Mısır, Bâbil ve kuzey Hindistan'a yaptığı istilâlardır.

(Devamı gelecek sayıda)

dinî bahisler

Hak dâvetçisinin ihlâsı ❷

İhlâs, sâde farzlarla değil, nâfile ibâdetle, Allah'a sıdk ile yönelmek ve yalnız Allah'ın görmesi için halkın gözlerinden gizlenmekle elde edilir. Gece namazıyle, rıza-yı hak için gizlice vermekle, yalnızken göz yaşı dökmek ve muktedirken affetmekle elde edilir. Nefis riyâzeti sahurda Kur'an okumak, fakirleri sevmek, kibirlileri yola getirmeğe çalışmak, gece ibâdeti ve saygılı kalbin duâsıyle elde edilir. Yer küresindeki denizler Allah'ın gazabını söndüremez, onu ancak sâdık mü'minin göz yaşı söndürür.

İhlâslı kimseler Allah'ın dostları ve velileridirler.

«Allah, o (isimsiz) gizli takva sahiplerini sever ki; onlar göz önünde olunca tanınmazlar, kaybolunca da aranmazlar.» (Hadis)

Bir hadisi kudsîde Cenab-ı Hak şöyle buyurur:

«Ben kalbleri kırılmışların, kabirleri silinmişlerin yanındayım. Yerim ve göğüm bana dar geldi, fakat mü'min kulumun kalbi beni kapladı, içine aldı.»

Aşağı manalardan arın, dâvetin ve davan gibi ilâhî yaşarsın. Nefsin ve nâsın heveslerinden kurtul, hür bir insan olursun. İlâhîlik ve hürriyetin her ikisi de ihlâsın özüdür.

Dünya'da tamamen cihadının karşılığını isteme. Zira o, yasak bir içkidir. Dünyada onu içen ebedî saâdet olan âhiret içeceğinden mahrum kalır. İhlâs, Allah'a, onu görüyormuşsun gibi ibâdet etmendir. Bu; büyük ihlâstır. Sen O'nu görmüyorsan O seni görmektedir. Bu da küçük ihlâstır. Âhiret nimetlerini bilen dünya yaldızlarına gönül bağlamaz. Allah'ın azametini bilense her ikisine de gönül vermeyip yalnız Allah için yaşar. İşte bu sonuncu, ihlâsın şâhikası ve en yüksek ufkudur.

Ordular, donanmalar ve bütün tahrip vasıtaları, bizim korkunç düşmanlarımız değildir. En korkunç düşmanımız riyâ ordusu, samimiyetsizlik donanması, fitne ve fesat bombaları ve hırs atomlarıdır. Şeytanlar âlimlerin ve zâhidlerin nefislerinden bir çok kışlalar, kaleler ve gâyet tehlikeli stratejik noktalar -onlara sızan samimiyetsizlik, iki yüzlülük, hırs ve tamah yoluyla- aldatır, alırlar ve bundan içkilinin içki neşesini, kumarcının kazanç sarhoşluğunu elde ederler.

Yer yüzünün heveslerinden birine cihadının karşılığı olarak kapılırsan... İşte bu, hak davetçilerinin köleliği, bayağı insanların nasibi ve zevkidir.

Eğer Allah nezdindeki kulluğunun mükâfatını dilersen bu da ölmezlik kulluğu ve küçük hürriyetin alâmetidir. Ve eğer makamını Hakka davet yolunda bir *«asker»* olarak kabul edersen, o sana savap ve mükâfat olarak yeter. Bu da ölmezliğin ve ölmezliğe erenlerin hürriyetidir, büyük hürriyetin nişânesidir.

Bak, sen bunların hangisisin ve hangi makamda bulunuyorsun;

Kardeşim, mü'min sâkindir, vakurdur, istediği yöne hareket eder. Onu hiç bir şey korkutamaz, hiç bir mânî onu Resulullah'a indirilenin bir kısmından alakoyamaz. O bir takım sapık yollara uyarak ve Hak yolundan, sonsuzluk kervanından kopup kaybolmaz. O halde elinle kardeşinin eline yapış, tâ ki Allah'ın sesini, karanlıkların ve gök gürültülerinin barındığı nefislerde yükseltelim.

(Devamı var)

ortadoğu'dan

SAİD ŞAMİL

YAHUDİ DÂVÂSI ve FİLİSTİN

Hitler'in verdiği cevap bu hissi teyid ediyordu. Rivâyete göre:

«Bizimle beraber savaşa katılmak kararınıza çok memnun oldum. Boğazları kontrol talebinize gelince, bunu ben tek başıma kararlaştıramam. Mevzuu Akdenizdeki müttefiklerimle görüşmeye mecburum!...» demekle kendine çok mâkûl bir kaçamak yol buldu. Führer'e müttefikleriyle görüşmek fırsatı vermek için toplantı birkaç gün geriye atıldı.

Molotof ile birlikte Berlin'deki Rus Sefiri salonu terk ederken Almanya'nın Moskova'daki Büyükelçisi Graf Şulenburg geri kalmış ve doğruca Hitler'in oturduğu koltuğun önüne gidip diz çökmüş ve Hitler'in dizlerinden öperek:

«— Führer!... Bunların yaptıkları teklif bizim için ilâhî bir lütûfdur. Bırakın burunlarını savaşa sokup dedikleri gibi Asya'ya yayılsınlar. İngiltere'yi mantığa dâvet için başka çaremiz yoktur. İngiltere ve Fransa ile anlaştıktan sonra, Japonya ile işbirliği yapıp Rusya'yı yere sermek ve ona asırlar boyu yediklerini fâiziyle kusturmak bizler için meşrû bir hak haline gelecektir. Tekrar niyaz ederiz, bu fırsatı kaçırmayınız...» dedi.

Hitler'in öğüt dinler bir tarafı yoktu. Bundan dolayı Molotof bir netice elde etmeden gerisin geriye Moskova'ya döndü. Bu durumdan telâşa düşen Stalin, geceyi gündüze katarak Almanya'ya karşı hazırlığa koyuldu. Alman, işgâl sahası genişledikçe, Avrupa'da yahudilerin durumu da ağırlaşıyordu. Bunun için ne yapıp yapıp Stalin ile bir dialog kurmağa ve Almanlara karşı onun mâneviyatını yükseltmeğe mecbur idiler. Bu da ancak, fiili yardımla gerçekleşebilirdi. Bundan dolayı Hess'in Londra gezisinden çok önce Amerika'dan Rusya'ya tedbirli yollarla yardım sevkiyatına başlandığı örtbas edilmiş bir gerçektir.

Bu arada ince bir diplomat olan Von Papen de fırsat bulmuş ve Türkiye ile Almanya arasında bitaraflık anlaşmasını imzalatmakla dost saydığı Türkiye'ye bir taraflı da olsa savaş dışı kalma pozisyonunu kazandırmış ve bu sâyede direkt veya endirekt birçok entrikaya kapılar kapanmıştır.

(Devamı var)

«Konserve beyin fabrikaları» iflâs edince mamûller birbirini kırmaya b

TORK KADINLARI LONDRA KORK BORSASINDA BIR HAFTADA 90 MILYON LIRA BIRAKTI

DIŞ HABERLER SERVİSİ

Ocak ayının ilk haftasında Londra kürk borsasında Türkiye'den giden alıcı bayanların da tesiriyle büyük bir dalgalanma olmuş, "vizon" ve "braytsvanz" cinsi kürk satışında rekor kırılmıştır. Lonra'daki tenzilatlı satışlardan yararlanmak için gelen yabancılar mağazalar ve imalathanelerdeki kürkleri silip süpürmüşlerdir. Kürk borsasında pasaport cinsine göre yapılan kayıtlar kürk alıcıları arasında Türklerin de bir rekor kırdığını ortaya koymaktadır. Türk pasaportlu kadınların iki bin vizon kürk aldığı bildirilmektedir. Bir vizon kürk, ortalama iki bin İngiliz lirası değerindedir. Böylece bir hafta içinde Türk kadınlarının kürk alarak Londra piyasasına bıraktığı döviz aşağı yukarı doksan milyon lira tutmaktadır.

Döviz yağması

Yukarıdaki gazete kupürünün ifşâ ettiği hakikat hakkında hiçbir şey söylemeye herhalde lüzûm yoktur. Her sene Hac mevsimi yaklaşırken devrimbazlar çetesinin yaygaraları, «Hac dolayısıyla döviz kaybı oluyor!..» çığlıklarını hatırlayınız ve o kupürde yer alan haberi ibretle okuyunuz. Gazetenin üslûbuna noktası virgülü dahil katiyen dokunmadan aynen iktibas ediyoruz:

«TÜRK KADINLARI LONDRA KÜRK BORSASINDA BİR HAFTADA 90 MİLYON LİRA BIRAKTI.

Dış Haberler Servisi

«Ocak ayının ilk haftasında Londra kürk borsasında Türkiye'den alıcı bayanların da tesiriyle büyük bir dalgalanma olmuş, «vizon» ve «braytsvanz» cinsi kürk satışında rekor kırılmıştır. Londra'daki tenzilâtlı satışlardan yararlanmak için gelen yabancılar mağazalar ve imalâthanelerdeki kürkleri silip süpürmüşlerdir. Kürk borsasında pasaport cinsine göre yapılan kayıtlar, kürk alıcıları arasında Türklerin de bir rekor kırdığını ortaya koymaktadır. Türk pasaportlu kadınların iki bin vizon kürk aldığı bildirilmektedir. Bir vizon kürk, ortalama iki bin İngiliz Lirası değerindedir. Böylece bir hafta içinde Türk kadınlarının kürk alarak Londra piyasasına bıraktığı döviz aşağı yukarı doksan milyon lira tutmaktadır.»

TRT'nin haber bültenleri daha evvel de böyle «ufak habercilik» numuneleri vermişti ama, hemen bir seneye yaklaşan bir müddet içinde tekrarına pek tesadüf olunmamıştı. Bu «ufak habercilik» TRT'deki solcuların başlıydı. İlk tecrübeleri «hadiseleri büyütme» açısından gayet müsbet (!) netice verince tatbikat daha sonra aralıksız devam ettirilmişti. Meselâ şöyle yapılıyordu: Eğer o günkü haber bülteninde soldan çarklı bir hadise bahis mevzu edilmiş ise, ertesi gün bu hadisenin falan yerde filân saatte devamı olacağı tek cümle ile araya sıkıştırılıyor ve böylece «bütün solcuların» sabahın köründe istenilen yerde «randevulaşması» sağlanıyordu. Nitekim, Cerrahpaşa Tıp Fakültesi mensubu iki talebenin öldürülmesi haberini verirken TRT'nin hızlı haber merkezi aynı «ufak habercilik» maharetini göstermekte gecikmedi. Gûya «Cerrahpaşalı öğrenciler» (kimlerdiyse onlar?) verdikleri «demeçte» öldürülen arkadaşlarının cenazelerini mektebden «törenle kaldıracaklarını» söylemişlerdi. TRT bu mesajla ertesi gün sadece bütün solcuların değil, meraklı vatandaşların da katıldıkları büyük «gövde gösterisini» hazırlamış oluyordu.

Gövde gösterileri, ekranlarda filmler, gazetelerde fotoğraflar ve bire bin katan, herbiri kin kusan beyanatlar, ithamlar, hattâ küfürleşmeler, kasıtlı haber oyunları.. bütün bunlar devam ederken talebelerin (!) birbirlerini öldürmeleri, dahası bu arada

KANLI Ö

mâsum kimselerin serseri kurşunlarla can vermeleri önlenebilir miydi?..

Bu bir soru idi, cevabı verilememiş!

Aynı mes'elede hergün daha nice sorular da çıkıyordu. Meselâ Demirel'le mektublaşması adını ön plâna çıkaran Ankara Üniversitesi'nin Rektörü Tahsin Özgüç'ün televizyon ekranına çıkıp «mesaj» okurken ortaya attığı bir sual gibi. Özgüç'ün kurumî lisanıyla yaptığı edebiyat «hocalık şefkati»nin eşi az bulunur nümunesiydi ama, edebiyatının bir yerine gelip de «düşünce özgürlüğü içinde» talebelerin fikirlerini birbirlerine kaba kuvvete başvurmadan kabul ettirmeleri icâbettiğini söylerken peşinen gençlere «düzeni» kabûl etmelerini öğütlüyordu. Hattâ son cümlelerinde emreder gibiydi; «Aatürkçü çizgide birleşmelisiniz!»

Mâdem resmî bir çizgide gençlerin birleşmesi emrediliyordu, o halde fikir hürriyeti nerede, bunun münakaşasını yapmak nerede kalıyordu?.. Ceza kanunu bir sürü «yasaklayıcı» maddelerle lebaleb dolu iken, hangi «düşünce özgürlüğü»nden söz açıyordu?..

Bir taraftan «resmi ideoloji» hesabına baskılar, diğer taraftan insanları yazıp-çızdıklarından dolayı kelepçelemeler, sandık hesabı yapmaktan ötede hiçbir mes'eleyi düşünmeyecek kadar gözü kararanlar, onlarla birlikte basında yangına körükle giden erbab-ı dolap ve bunların emellerine âlet ettikleri genç insanlar..

Ruhsuz, maddeci, Batı mukallidi maarif ve ona bağlı âdeta üzerleri «resmî ideoloji» etiketleriyle konserve beyin yapmakla vazifelendirilmiş gibi çalışan, biçâre nesillerin depolandığı mektebler..

Böyle bir vasatta bizzat mes'ullerinin ağzından yükselen mâsum temenniler: «Çocuklar birbirinizi öldürmeyiniz!»

İşte Türkiye'de adı «talebe hadiseleri»ne çıkmış «cinâyetlerin» sebepleri bunlardı. Sebepler hergün bir neticeye yani bir gencin kanının dökülmesine yol açıyor, o «netice» ertesi gün bir başka neticenin «sebebi» haline geliyordu.

Süleyman Demirel'in Konya'da Selçuk Üniversitesi'ni açarken yaptığı konuşmaya bakılırsa millet, gençliğinden «ümid kesmemeli» idi. Ne yâni birbirlerini öldürüyorlar diye, yeni yeni mektebler açılmayacak mıydı?..

İşte bunun adı «Demirel mantığı» idi.

Ruhsuz, maddeci, Batı mukallidi «konserve beyin fabrikaları» vasfındaki mekteb temelleri atarken, açarken istikbâldeki bugünkünden daha vahim cinâyetlerin «sebeplerini hazırladığının farkında olmayan» mantık!

Demirel sanki bu mantığın çarpıklığını milletin sezebileceğini tahmin ediyormuş gibi kılıfını da eksik etmiyordu: O'na göre bu «irfan ocaklarından milliyetçi nesiller yetişecek»ti. Milliyetçi nesiller... İşte o «konserve beyin fabrikaları»nın şirinlik kılıfı bu iki kelimeydi. Mânâsı her ağızda değişen, yalama olmuş bir «milliyetçilik» lâfı ile AP lideri herşeyi hâl-ü fasl ettiği zehabındaydı.

Halbuki, ne anlıyordu «milliyetçilik»ten meçhûl! O ne anlıyordu, iktidardaki ortakları ne anlıyordu, sol-

cu muhalefe... yâni müslüm... yordu?..

Çok şey... cevap olarak... ri ile mutaba... vaplar olurd... runa kelime... evlâdlarının... yordu. Gerçe... na doğru his... milletin içi... meye kanaa... gerçek!..

EĞİTİM ENSTİTÜLERİ

Bazı Eğitim Enstitüleri'nde hiç şüphesiz ekseriyetin hilâfına kardeş kavgasını körüklemek gibi sakim bir yolda bulunan bir azınlığın İslâmcı gençliğe karşı, güya «milliyetçilik» namına baskı hareketlerine giriştikleri haberleri gelmektedir. Bu arada gazetemizin okunmasının yasaklandığı ve okuyanların ellerinden zorla alınarak yırtıldığı da öğrenilmiştir.

Son olarak Çanakkale Eğitim Enstitüsü'nde meydana gelen hadiseler üzerine MTTB Çanakkale Teşkilâtı bir beyanname neşrederek ceberrut idareyi takbih etmiştir. MTTB'li gençler beyannamelerinde hülâseten şöyle demişlerdir:

«Biz Müslüman Türk Milletinin evlâtlarıyız. Bütün gayemiz ecdadımızı dünyaya tanıtan, ona tarihin en şerefli hasletlerini kazandıran İslâm'ı mümkün olduğunca öğrenmek, yaşa-

mak... eğit... taki... lar... mez... lata... hus... ifâd... ce,... gibi... nas... kim... resi... bu... yetç... te v... ti k... Dah... M.T... ceği... di b... olan... göz...

s

...a başladı

ÖFKE

...u muhalefet ne anlıyordu ve millet yâni müslüman Türk Milleti ne anlıyordu?..

Çok şey söylenebilirdi bu suale cevap olarak. Ancak hiçbiri bir diğeri ile mutabakat halinde olmayan cevaplar olurdu. Herkes bir hesab uğruna kelimelerle ve gencecik vatan evlâdlarının canlarıyla kumar oynuyordu. Gerçek buydu. Seçim sandığına doğru hisleri kamçılanmak istenen milletin içi kan ağlayarak teşhis etmeye -kanaatimizce- mecbur olduğu gerçek!..

Doğu'daki komünist - ırkçılık temayüllerine karşı müslümanlar MTTB'nin mitinginde birleşti. Mitingde arkadaşımız Mustafa Yazgan bir konuşma yaptı.

...LERİNDE DENSİZLİK

...maktır. Fakat mensubu bulunduğumuz eğitim müessesesinde islâmî neşriyatı takip etmeye fırsat verilmiyor. Bunlar görüldüğü an toplatılıyor verilmezse zorla alınıyor. Bu neşriyatı toplatanların da -ki en tuhafımıza giden husus budur- İslâma hizmet ettiğini ifâde eden, İslâmın müdafaası denince, onu sadece kendilerinin malıymış gibi göstermek isteyen fakat ondan nasibini alamamış biçare ve şuursuz kimseler oluşu acı vericidir. Okul idaresi bu gibi hususlara göz yummakta bu gibi elem verici faaliyetleri milliyetcilik maskesi altında kabul etmekte ve okulun bütün imkânları bir parti karargâhı şeklinde işletilmektedir. Daha önceleri hiç bir teşkilâtın - ki M.T.T.B. dahil - faaliyet gösteremiyeceğini ifade eden okul idarecileri şimdi bu işe ses çıkarmayıp bu görüşte olan gençlerin huzursuz edilmelerine göz yummaktadır.»

Muslim Brotherhood again growing in Egypt

الإخوان المسلمون في الصحافة الأمريكية

Mısırlı müslümanın mücadelesi devam edecek

Dedo Ş. Dede (Kenan) yazıyor.

Mısır'daki kıpti Enver Sedat idâresinin düştüğü buhran, Batıdaki mevkutelerde de geniş bir sûrette yer almaktadır. Bunlar, Mısır'daki hadiseleri ele alırken mes'elelere bilhassa bu ülkede yaşamakta olan hıristiyanların zâviyesinden bakmakta ve daha önce Nâsır'a verdikleri direktifler tarzında bu def'a Sedat'a da bazı nasihatler ederek «müslümanların ezilmesi icabettiği» şeklinde yazılar neşretmektedir. Nitekim, geçtiğimiz hafta Amerika'da neşrolunan Krişçiyın Monitr mecmuası Mısır hâdiselerini tahlil ederek, mes'ullerin «müslümanlar» olduğunu Sedat idaresinin bunlara karşı daha sert tedbirler alması lâzım geldiğini yazdı. Bunun üzerine Mısırlı müslümanların aylık neşir vasıtası olan «EL-DÂVET» mukabil bir makale ile Amerikan mecmuasına cevap verdi. El-Dâvet cevabında Batılılar ne yazarlarsa yazsınlar «İslâm kervanı hedefine varmak için yolunda ilerliyor. Müslümanların istediği sadece İslâm, düstûru ve Kur'an...» dedi.

El-Dâvet'in cevâbî yazısında Mısır'daki hadiselerin kısa tarihçesi yapılıyor ve şöyle deniliyordu:

«Amerikan mecmuası 'Müslüman kardeşler Mısır'a dönerek çoğalıyorlar' başlığı altındaki yazısında müslümanlara hücûm ederek -Mısırdaki- idarecileri kışkırtıyor.

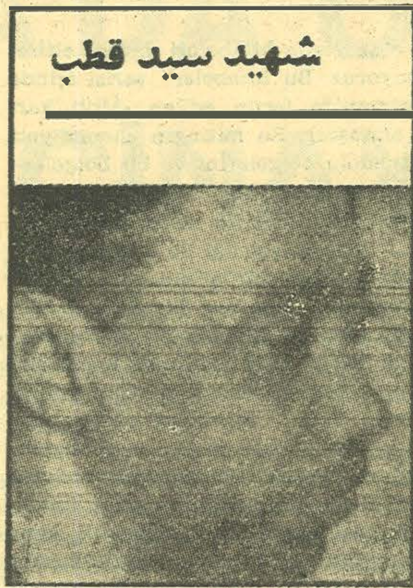
Doğulu komünistlerden ve haçlı Batılılardan bu gibi hareketleri tabii karşılıyoruz. Çünki, onlar çok iyi biliyorlar ki; kızıl komünist ve emperyalist kuvvetleri karşısında -Mısır'da- müslümanlardan başka kimse yoktur. Müslümanlara yapılan bu taarruz, İslâm'a açtıkları savaşın bir devamıdır. Buna karşı müslümanlar, ise, ötedenberi, İslâm'ı müdafaa yolunda aklı selim ile hareket ederek imanlarını kuvvetlendirip, kalemlerini Doğulu ve Batılı ajanlara karşı kullanmaktan ve onların hücûmlarını karşılamaktan başka hangi yolu seçmişlerdir?

Yazara göre, Mısır'da vatandaşlara tanınan hürriyet, müslümanları cesaretlendirerek onları harekete geçirmiş ve eski güçlerini kazanmaya başlamışlardır.. O güç ki, yakın mâzide komünistlere göz açtırmıyormuş...

Amerikalı yazarın şunu bildiğinden hiç şüphemiz yok: Müslümanlar Mısır'da bütün hükûmetler tarafından durmadan ezilip, horlanmış, sövülüp dövülmüş, şehid edilmiş ve sürgünlere yollanmıştır.

Amerikalı yazar azınlıkları koyu bir haçlı üslûbu ile kışkırtarak bölücülük yapmaktadır, fakat şunu bilmelidir ki, Müslümanlar bölücü değildir.

«Müslümanların tekrar canlanmaları azınlıkta olan hıristiyanları

Mısır'da komünist kuklası idare tarafından şehîd edilen Prof. Seyid KUTUB

tedirgin etmektedir» diyen yazar, Müslümanların 1928'den 1954'e kadar olan bütün gayretlerinin İslâm' hukukunun tatbikinden başka bir şey olmadığını bilmiyor mu? İslâm hukukunda, müslüman, hıristiyan, yahudi -diye bir ayırım yoktur. O'nun karşısında hepsi eşit muâmele görürler. İslâm, müslüman diyarında yaşayan gayrı müslimlere eziyet etmez, dinlerine saygı gösterir. Bunun en büyük şâhidi tarihtir. O'nun bayrağı altında yaşayan değişik din ve kavmiyete mensup olanların canları, malları, namusları teminata alınmıştır.

Zavallılar Hak Bayrağının dalgalanmasından korkmaktadırlar. Ancak, bu dâvâ vardır, ve dâima da var olacaktır! Çünkü, onun koruyucusu Allah'dır!. Bu yüzden de bâkidir ve ilelebed devam edecektir.

Haçlı yazar, haçlı telinden nağme çalarak suyu bulandırıp balık avlamak istiyor ve diyor ki, 'Hâlihazırda Sedat için bir tehlike arzetmiyorlarsa da gelecekte olabilirler.'

Bu hususda tekrar yazmak fuzûlidir. Çünkü, Müslümanlar 1948'de Doğulu ve Batılılardan büyük bir darbe yemelerine rağmen sadece 'Allah!' dediler. 1954'de kanlı bir hâdise geçirdiler yine 'Rabbimiz Allah, düstûrumuz Kur'an' diye haykırdılar. Lâkin Doğulu ve Batılı düşmanlar, o günlerin zâlim diktatörleri, dalkavukları, onlara işkence ile ölüm saçıp idam sehpalarında sallandırdılar.

Ya 1965'de. Müslümanların suçu! sadece ithal malı, sözde sosyalizme karşı çıkmalarıydı... Böylece zâlim diktatör, Moskova ve Vaşington'daki efendilerini memnun etmek için tekrar idam sehpaları kurarak mâsum insanların canına kıydı. Müslümanların şahsında İslâmiyete, Kremlin'deki zâlim diktatörler, böylece harb ilân ettiler.

İsteyen muhâkemeler tarihinin sayfalarını karıştırsın, veya işkence ve yıldırma delillerini toplasın okusun. Bunlar da kâfi gelmezse akıtılan şühedâ kanlarının bıraktığı izler her yerde birer canlı şahiddir.

Mıdeh, Ferağli, Talat ve Kutub'un temiz kanları ve müslümanlardan yüzlercesinin zindanlarda can vermeleri, hele Ebû Zu'bul'e yapılan işkencelerin izleri milletin vicdanında, kalbinde derin yaralar açmıştır.

İslâm, hak olan o yüce dâvânın adıdır!. Heryerde ve herzaman var olan ve var olacak olan!. hiç bir nifak unsuruna yer yoktur. İster doğulu komünist isterse de batılı hristiyan olsun!. Bunu iyi bilsinler.»

İLİM YAYMA CEMİYETİ KONGRESİ YAPILDI

26 senelik bir mâzisi olan ve merkezi İstanbul'da bulunan İlim Yayma Cemiyeti'nin senelik Umûmi Hey'et toplantısı geçtiğimiz hafta pazar günü Cemiyetin konferans salonunda toplandı. 37 şubesi ile faaliyet göstermekte olan Cemiyet'in umûmi hey'et toplantısına sunulan çalışma raporunda şöyle deniliyordu:

«Rütbelerin en büyüğü ilim rütbesidir» vecizesinde ifadesini bulan, manaya gönül vermiş, İlmin ve ilme hizmetin idrakine ermiş bulunan sizlere hitabedebilmenin bahtiyarlığını duymaktayız.

Gayesi Türk tarih şuuruna, örf âdet ve an'anelerine bağlı vatan ve milletini ulvî hedeflere eriştirecek; her bakımdan güçlü ve örnek nesillerini yetiştirmek, ilme ve ilim yolcularına her türlü yardımı yapmak olan Cemiyetimizin 26. hizmet yılı faaliyet raporunu tetkik ile tenkid ve bu yolda yapacağınız tekliflerinizin Cemiyetimize büyük güç kazandıracağınızdan eminiz.

Son yüzyılda millî bünyemizde meydana gelen büyük bir boşluğu dolduran ve bu güne kadar yaptığı müsbet icraatla millete mal olan, Cemiyetimizin bu kongresinin ilme hizmet şuurunun kökleşmesine, saflarımızın daha sıklaşmasına, birlik ve sevgi bağlarımızın kopmayacak şekilde devamına vesile olmasını temenni ediyoruz.»

Hâdiselere bakış

Mustafa YAZGAN

Batman'da bir miting

Son üç ay içinde irili ufaklı otuz yerde hitabeleri devam ettirerek merkeze dönmüş bulunuyoruz. Bu hitabeler serisi içinde bence en ehemmiyetlisi Batman'da tertip edilen «Millî kardeşlik ve Şahlanış Mitingi» olmuştur. Bu mitingin ehemmiyeti şuradadır ki, Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgelerini ve bu bölgelerde yaşayan müslüman kardeşlerimizi «Millet = Şeriat = Din» birliğinden ayırmak ve «Irkçılık = Kavmiyetçilik» illeti ile malûl bir azınlık devleti kurmak gayretleri Komünist — Mason işbirliği ile tahrik ve teşvik seviyesine erişmiştir. Evet, Anadolu İslâm Birliği'nin parça parça edilmesi için Komünist - Kürtçü tahrikleri, maalesef bir kitle partisi olan kapitalist - renksiz zihniyet tarafından bir ölü sükûtu ile karşılanıyor. MHP. nin müfrit türkçü kanadı bütün yurt sathında kendi sloganlarını yaymak için çalışırken, bu sloganlar, Doğu ve Güneydoğu Anadolu'muzda kökü dışarda ajanların halkı tahrikleri neticesinde «Komünist — Kürtçülük» hareketi şeklinde aks-i sedâ uyandırıyor. Bundan en fazla muzdarip ve şikâyetçi olanlar —bizzat müşahedeme göre— İslâmcı Kürt kardeşlerimizdir. Derin bir endişe ve telâş içinde bize dertlerini döktüler. Aynı acıyı duyduk, aynı derdi paylaştık, aynı secdeye baş koyup Allah (c.c.) tan bu şifası zor derde çare lûtfetmesini niyaz ettik.

Doğu'da Millî kardeşlik ve beraberliğimizi her vesile ile kemiren bir CİA faaliyetinin, bir İngiliz entelijans faaliyetinin, bir komünist hücreleri çalışmalarının olduğundan hiç şüphe etmiyorum. Niksar hitabesinin ertesi günü, Nksar'da parasız dağıtılan Maoist kızıl paçavra «Halkın Kurtuluşu» ndan bir yazı başlığının foto - kopyası aşağıdadır.

Bu foto - kopyada altı çizili kısımlarda şunlar yazılıdır:

«— **Uluslar arasındaki fiili eşitsizliğin giderilebilmesinin ilk adımı hak eşitliğinin sağlanmasıdır. İşte bu nedenle devrimci proletarya bir ulusun zorla bir devlet içerisinde tutulmasına karşı çıkar ve ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının (ayrılıp kendi ulusal devletini kurma hakkının) gerçekleşmesi için çaba gösterir.**

Kürt Milleti'nin Türk Devleti içerisinde yaşayıp yaşamıyacağını karara bağlamak amacı ile Doğu'da yapılacak bir referandum uğruna mücadeledir.

Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı (ayrılıp kendi ulusal devletlerini kurma hakkı) siyasal demokrasinin genel taleplerinden birisidir ve emperyalizm ülkemizden tasfiye edilmeden de elde edilebilir bir şeydir.

Birçok kimse Kürtlerin yaşadığı Doğu bölgelerinde gericilerin çoğunlukta olmasından dolayı, yapılacak bir referandumda oylamayı gericilerin kazanacağını düşünüp, referandumun anlamsızlığı ya da gereksizliğini ileri sürebilecektir...

Doğu ve Güneydoğu'da yapılacak bir referandum sonucunda Kürt Milleti'nin ayrılmasını sağlayacak derecede oy alınamadığını düşünelim. Böyle bir sonuca rağmen, bu referandumdan sonra, gericiler (Türk gericileri ya da onlarla birleşmiş kürt gericileri) Kürt halkı üzerinde milli baskı uygulamalarına girişebilecekler midir?»

İşte benim aziz Anadolum böylesine hâinâne oyunlarla karşı karşıyadır. Dikkat ediniz kapitalisti de, kızıl komünisti de bütün hıyanetlerini «Demokrasi» perdesi arkasında işliyorlar. Bizim sevimli savcılar da kalkıyorlar aleyhimize «Demokrasi» ye dil uzatmışız diye 163 üncü maddelerden dâvâlar açıyorlar. Kimin vatansever, kimin hâin olduğunun anlaşılacağı günlerin yaklaşmakta bulunduğunu müjdeliyerek yazımıza devam edelim.

Millî Türk Talebe Birliği'nin aziz, mücâhid gençleri bizi Batman'a çağırınca, bu dâveti bir emir bilerek koştuk. Batmanı evvelden beri severim. Çok hâlis müslümanlar vardır orada. MSP. nin de kalesidir Batman. Bana anlattıklarına göre Ecevit geçen senelerde Batman'a gelmiş. İki yüz küsur araba ile karşılanmış. Bu halden gurura mı kapılmış ne? Çıkmış kürsüye:

«— Batmanlılar! Buraya MSP. nin kalesi diyorlardı. Ben bu manzara karşısında bu söze inanmıyorum!...» deyince millet hep bir ağızdan:

«— İnan! İnan!» diye bağırmaz mı? «Çok bozuldu» diyorlar. Müteâkip günlerde Erbakan Hoca'yı yedi yüz doksan araba ile karşılamışlar. Batman böylesine hoş bir yerdir. Yine bir sohbet toplantısında şu çok korkunç fakat illeti ifşâ eden haberi verdiler: Doğu ve Güneydoğuda kızıl — komünist kürtçüler:

«— **Biz Türkeş'in elini öperiz. O, Türkçülük dâvâsıyla ortada oldukça müddetçe biz burada Kürtlük şuurunu ayakta tutuyoruz. Silâhımızda tek kurşun kalsa onu da Erbakan'a sıkmamız gerekir. Yatırımların doğu'ya tahsis edilmesi ve doğunun kalkınması neticesinde bizim halkı şuurlandırma ve sola çekme gayretimiz imkânsız hâle geliyor...»** diye kendi aralarında konuşuyorlarmış. Herşeyi olduğu gibi ve samimiyetle ortaya koyuyorum. Takdir muhterem okuyucularımın...

"Doğu'da Referandum için mücadele edelim!

Genel anlamıyla burjuva demokrasisi şoven-milliyetçilikle bağdaşabilmektedir. Ülkemizde bu gerçeği her zaman görüyor ve yaşıyoruz. Hayatın bir çok alanında ve temel meselesinde demokrat bir tutum takınmayı başarabilen ve sürdüren çoğu kimse, ulusların ve dillerin eşitliği meselesine gelince demokratlığı unutmaktadır. Yıllardır 141-142. maddenin kaldırılmasını benimseyen ve savunan burjuva demokratlarının 125 maddenin kaldırılması ile hiç ilgilenmiyor olmaları da bu gerçeği göstermiyor mu? Oysa tutarlı bir burjuva demokratı olabilmek için diğer bir çok başka şeyin yanısıra her türlü şoven-milliyetçiliğe karşı da kararlı bir tutum takınmak ve ulusların baskı altında tutulmasına karşı mücadele yürütmek zorunludur.

Tutarlı bir burjuva demokratı uluslar ve diller arasında tam hak eşitliğini savunurken, bir devrimci proleter bununla yetinmemek ve hak eşitliğinin sağlanmasından öte uluslar arasındaki tarihten gelme fiili eşitsizliğin giderilmesi için de mücadele yürütmekle yükümlüdür. Uluslar arasındaki fiili eşitsizliğin giderilebilmesinin ilk adımı hak eşitliğinin sağlanmasıdır.. İşte bu nedenle devrimci proletarya, bir ulusun zorla bir devlet içerisinde tutulmasına karşı çıkar ve ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının (ayrılıp kendi ulusal devletini kurma hakkının) gerçekleşmesi için çaba gösterir.

Emperyalizm çağında milli meselenin çözümü esas olarak bir devrim meselesidir. Ancak devrimci proletarya, devrim mücadelesine bağlı olarak, onun bir parçası olarak günümüz şartlarında, her meselede olduğu gibi milli meselede de reform niteliğinde bazı talepleri öne sürer.

Bu bakış açısıyla ülkemizde, bu çabanın siyasal planda ifadesi, Kürt Milletinin Türk Devleti içerisinde yaşayıp yaşamayacağını karara bağlamak amacıyla Doğu'da yapılacak bir referandum uğruna mücadeledir.

Bugün ülkemizde tutarlı bir Türk burjuva demokratı sayılabilmenin en temel kriterlerinden birisi Doğu'da referandum talebi için kararlı bir mücadele vermektir. Bu slogana "hayır" ya da "ne evet ne hayır" diyenler her zaman ve her yerde Türk şovenleri olarak damgalanmalıdırlar.

"Doğu'da, Kürt Milletinin ayrılıp ayrılmamasını karara bağlayacak yetenekte bir referandumu gerçekleştirebilmek Türkiye'de devrim gerçekleşmeden imkansız değil midir?" şeklinde bir soru sorulabilir. Bizim bu soruya cevabımız şudur. Hayır, imkansız değildir. Çünkü ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı (ayrılıp kendi ulusal devletlerini kurma hakkı) siyasal demokrasinin genel taleplerinden birisidir ve emperyalizm ülkemizden tasfiye edilmeden de elde edilebilir bir şeydir. Emperyalizm elbette kendi rızasıyla halkın bu talebini gerçekleştirecek değildir. Bunu elde etmek için mücadele etmek gerekir. Ama burada belirtmek istediğimiz, bu talebin gerçekleşmesinin emperyalizmin varlığına son verilmesini gerektirmediğidir. Emperyalizm her türlü siyasi hak ve özgürlüklerin kazanılmasında olduğu gibi bu meselede de halkın gücü karşısında zorla boyun eğecektir ve Doğu'da yapılacak bir referandum, sonuçları ne olursa olsun ülkemizin demokratlaştırılması mücadelesinin daha da gelişmesine hizmet edecektir.

Bir çok kimse, Kürtlerin yaşadığı Doğu Bölgesinde gericilerin çoğunlukta olmasından dolayı, yapılacak bir referandumda oylamayı gericilerin kazanacağını düşünüp, referandumun anlamsızlığı ya da gereksizliğini ileri sürebilecektir. Bu gibi kimselerin düşüncelerine Lenin şöyle cevap veriyor:

"*Gericiler, bir demokratik oylamayla, çoğunluğu sağladıkları zaman, genellikle şu iki şeyden biri olur; ya gericilerin kararı uygulanır, ve bunun kötü sonuçları yığınları hızla ya da yavaş yavaş demokrasiye doğru, gericilere karşı itere ya da demokrasi ile gericiler arasındaki çatışma bir iç savaşla ya da benzeri bir şeyle çözüme bağlanır, ki bu, (Semkovski'lerin bile işitmiş olabilecekleri gibi) demokratik bir düzende bile olabilir*" (1)

Bir örnek de biz verirsek Doğu ve Güneydoğu'da yapılacak bir referandum sonucunda Kürt Milletinin ayrılmasını sağlayacak derecede oy alınamadığını düşünelim. Böyle bir sonuca rağmen, bu referandumdan sonra, gericiler (Türk gericileri ya da onlarla birleşmiş Kürt gericileri) Kürt halkı üzerinde milli baskı uygulamalarına girişebilecekler midir? Ya da giriştikleri takdirde, bu baskılara karşı Kürt halkının mücadelesi, bu mücadelenin etkinliği, yaygınlığı ve sonuçları eskisiyle bir tutulabilir mi? Buna, kesinlikle hayır cevabını verebiliriz.

Son olarak belirtmemiz gereken bir nokta var "Doğu'da referandum" için mücadele ile, referandumun gerçekleştiği koşullarda, Kürt milletinin ayrılmasının lehinde ya da aleyhinde mücadele birbirinden farklı şeylerdir. Kürt ve Türk devrimci proletaryası için birinci tip mücadele mutlak bir zorunluluk olduğu halde, ikincisi somut koşullara bağlı olarak ele alınabilecek bir mücadeledir. O somut koşullarda, Kürt ve Türk devrimci proletaryasının çıkarları Kürt milletinin ayrılmasıyla bağdaşıyorsa, referandum boyunca ayrılmanın lehine, aksi takdirde aleyhine mücadele eder, propaganda ve ajitasyonunu bu doğrultuda sürdürür.

"Doğu'da referandum" için kararlılıkla mücadele edelim. Bugün bu mücadelenin başarıyla yürütülmesinde en büyük engel Türk şovenizmidir.. Bu nedenle bu mücadelede Türk Marksist-Leninistlerine daha büyük görev ve sorumluluklar düşüyor.

ULUSLARIN VE DİLLERİN TAM HAK EŞİTLİĞİ!
KAHROLSUN MİLLİ ZULÜM!
125. MADDE KALDIRILMALIDIR!
DOĞU'DA REFERANDUM YAPILMALIDIR!
MİLLETLER ÖZGÜR HALKLAR BİRLİK OLMALIDIR!

(1) Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı S. [illegible] [illegible]

Bir müddetden beri bazı fasıllarını sunduğumuz arkadaşımız Y. Yalçıner'in hazırladığı «DİRENEN HİLÂL» isimli derlemeye bu sayımızda son veriyoruz. Gayet geniş bir hacimde hazırlanan derlemenin yakında bir kitab halinde neşrolunacağını bu vesile ile duyurmak isteriz. ***SEBİL***

6

HÂDİSELERİ BİZZAT YAŞAMIŞ OLANLAR ANLATIYORLAR

RUSYA'DA ÖRTBAS EDİLENCİNAYETLER

İsmail Muhtar şöyle yazıyor:

«İçki bölgesinin 45 Türk ve 45 Rus haneli Kılçor köyünde, 1937'de 17 Türk tevkif edildi. Bunların içinde yalnız iki kişi 1941 yılında köylerine döndüler. Diğerleri hapishânelerde telef oldular.» (136)

Abdülhakim Kara şunları anlatıyor:

«Ben 5 Mayıs 1938'de tevkif edilerek Kerç hapishânesine atıldım. Mahpusların büyük ekseriyetini 500 kişi kadar olan bizim Türkler teşkil ediyordu. Bizden başka orada 150 kadar da Bulgar vardı. Bizi eli kelepçeli olarak hapishâne avlusunda 15 dakikalık gezintiye çıkarıyorlardı. Mahpuslara işkence yapılıyordu. Kan fışkırıncaya kadar başlarına ve gözlerine vuruyorlardı. Bir çokları sorgudan tamamiyle bitkin bir halde dönüyorlardı. Bazı mahpuslar, ayakları şişinceye ve hiçbir zaman işlemedikleri cinâyeti itiraf edinceye kadar ayakta durmak zorunda kalıyorlardı.» (137)

Akmesçit sâkinlerinden Abdülaziz İsapov da şöyle diyor:

«Ben 6 Kasım 1938'de tevkif edildim ve 25 Mayıs 1940 yılına kadar hapishânede kaldım. Akmesçit hapishânesinde benimle beraber bir çok Türk vardı. Bize işkence yapılıyor. ve günde iki saatten fazla uyumak imkânı verilmiyordu. Ayrıca bizi saatlerce bodrumlarda su içinde tutuyorlardı.» (138)

İcabında buna benzer bir çok misaller daha verilebilir.

Kırım yazarı Kırımlı Hanefi'nin tahmin ettiğine göre, **«Kırımda Sovyet bâkimiyetinin yalnız ilk devresinde, Kırım Türkleri asgari bir hesapla, yüz binden fazla kurban vermişlerdir.»** (139)

İsmail Akın adındaki başka bir şâhidin de yazdığına göre, **«Bolşevikler çekildikten sonra, Akmesçidin NKVD bodrumlarında meydana çıkarılan birçok cesetler arasında kadınlara ve süt emen çocuklara âid olanlar da vardı»** (140) Aynı günlerde bütün Kırım halkını ürperten misli görülmemiş, hunharca bir cinâyet daha işlendi.

«29 Ekim 1941'de Akmesçit hastahânesinde yatan ağır yaralı ve hasta Sovyet askerleri Sivastapole nakledilmek üzere şehir garında vagonlara bindirildiler. Fakat tren hareket edemedi ve bolşevikler 31 Ekim sabahı saat 9'da vagonları ateşe verdiler. Diri diri yanan hasta ve yaralı Sovyet askerlerinin canhıraş feryatları ile iniltileri sivil halk tarafından duyulmasın diye komiserler vagonların kapılarını alelacele kapatıyorlardı. 1 Kasım sabahı tamamiyle yanmış olan trenin ancak külleri kalmıştı.» (141) «Sovyet askeri» denilen bu mazlumlar Müslümandı. Kırım'da tek Türk bırakılmadı. Çeçenler, Kalmıklar, İnguşlar, Karacaylar, Balkarlar anayurtlarından sabîlere varıncaya kadar sürülüp çıkarıldı. Katliam, tasfiye ve tehcir hareketi 1943-44 arasında Kafkasya'dan Kırım'a kadar uzanan bölgeyi kasıp kavurdu.

Katliam fâciası, Kırım'ın başına dokuzuncu ve son defa geliyordu. Artık Kırım'da ne kukla Cumhuriyet ne de tek müslüman kalmıştı. Kırım'ın bitmeyen çilesini bu vesile ile Dr. Edige Kırımal'ın 14 Mart 1957'de Münih'de yaptığı bir konuşma ile hülâsa edelim:

«İstatistik rakamların ifade ettiği mânâ büyüktür: 1783'de Rusya tarafından istilâ edildiği zaman Kırımın Türk nüfusu 1.500.000 idi. Rusya hükûmetinin siyâseti Kırım Türklerini kitlevî muhâcerete icbar etti. Bu muhâceret neticesinde XX. asrın başına doğru Kırım'ı 1.200.000 Türk terk etti.

1917'de Kırımın 565.000 nüfusu içinde Kırım Türkleri % 35 nispet teşkil ediyorlardı. Resmî istatistike göre 1939'da 1.125.000 nüfusun yalnız 200.000'i, hakikatte ise 300.000'i Kırım Türkleri idi.

Sovyetlerin Kırımda yaptıkları topyekûn tehcirden sonra, 1956 yılında sürgündeki Kırım Türklerinin sayısı 150.000 tahmin olunuyordu.

Umumî netice olarak şunu söyleyebiliriz ki; Kırım Türkleri 1783'den 1956 yılına kadar 1.500.000'e düşmüştür. Bugün Kırımda tek bir Türk kalmamıştır. Halbuki millî hudutları haricinde 2.000.000 Kırım Türkü yaşamaktadır.

Elde mevcud ve inkârı kabil olmayan deliller Sovyet hükûmetinin 1920'den 1944 yılına kadar Kırım Türkünü sistematik bir sürette imhaya çalıştığını, 1944'de yapılan kitlevî ve topyekûn tehcir ise bu katliâm siyasetinin son perdesini teşkil ettiğini ispat etmektedir.

Kırımdaki Sovyet imha siyasetinin birinci merhalesini 1920 yılı teşkil eder. Bu yıl Kırımda 70.000 Kırımlı öldürülmüştür. İkinci merhale bolşevikler tarafından sun'i surette meydana getirilen açlıktır ki; Kasım 1921' de başlar - Haziran 1922'ye kadar devam eder. Kırım'daki kâfi miktarda olan mahsulün Kırım haricine çıkarılması neticesinde vücûde gelen bu açlık esnasında hariçten, İtalya Kızılhaçı tarafından gönderilen yardım reddedilmiş ve Türkiye'den gönderilen hububat Kırım hâricine sevkedilmiştir. Bu siyaset neticesinde, 60.000 Kırım Türkü olmak üzere açlıktan 100.000 Kırımlı ölmüştür.

Kırımdaki Sovyet imha siyasetinin üçüncü merhalesini 1928 senesi teşkil eder. Bu yıl Kırım muhtariyetinin tasfiyesine karşı ayaklanan Kırımlılardan 3500 kişi kısmen öldürülmüş, kısmen ise sürülmüştür.

Dördüncü merhale 1929-1930 yıllarının mecburi kollektivize devrine rastlar. Bu merhalede 40.000 Kırımlı Ural bölgesiyle Sibiryaya sürülmüştür, ki bunların mühim bir kısmı sürgün şartlarına dayanamayarak mahvolmuşlardır.

Bir taraftan kollektivizenin tabiî bir neticesi, diğer taraftan Kırımda istihsal edilen ziraî ve sâire maddelerin yağma edercesine toptan müsadere ve ihracı neticesinde 1933-1934'de yeni bir açlık felâketi baş gösterdi ki; bu da Kırım Türklerinin fâciasında beşinci merhale sayılabilir. Kırım Muhtar Sovyet Cumhuriyetinin Merkezî İcra Komitesi reisi Mehmet Kulay bu münasebetle Moskovayı resmen ittiham ederek demişti ki: «Kırım yağma ediliyor ve açlığa mâruz ahalisine ekmek verilmiyor.»

1931-1936 yıllarında dine karşı başlatılan umûmi seferberlik câmilerin cebren kapatılması, din ulemasının imha ve sürgün edilmesi, milliyetçi münavverlerin de kısmen aynı muâmeleye tâbi tutulması, dilin ve yazının ruslaştırılması sovyet imha siyasetinin altıncı merhalesini teşkil eder. Yedinci merhale Ejovçuluk adiy-

(Sayfayı çeviriniz)

lesidir. Dokuzuncu ve en son merhaleyi de 1944'de Kırım Türklerinin topyekûn tehciri ve Kırım Muhtar Cumhuriyetinin ilgası teşkil etmektedir.»

1934-1944 fâciasının aksisedaları aradan yıllar geçmesine rağmen dinmemiştir. Dineceğe de benzememektedir. Nitekim Ruslar bu hususta birbirlerini suçlayıp, devr-i sâbıklarla dünya umûmî efkârını aldatma gayretindedir. Az evvel bahsettiğimiz Kırı-

Neticede: 1921'den 1941 yılına kadar kurşuna dizilmek veya sürülmek suretiyle Kırımda 160.000 den 170.000'e kadar Kırım Türkü telef olmuştur.

1941 yılının sonbaharında kızılordu Kırımı tahliye ederken NKVD teşkilâtının icra ettiği umûmî katliâm Kırım fâciasının sekizinci merha-

mal'ın Münih'de yaptığı konuşmadan evvel mevzua eğilen Batı Almanya'daki müslüman cemaatinin dini kuruluşu olan «İslâm cemiyeti» yönetim kurulu üyesi Garip Sultan şöyle demiştir:

«Rusya Sovyet Cumhuriyetinin Yüksek Meclisi Çeçen-inguş, Karaçay, Balkar ve Kalmıklara âid olup vaktiyle lâğvedilmiş olan muhtar ve millî cumhuriyetlerin yeniden kurulması hakkındaki kararı 11 Şubat 1957 tarihli içtimaında tasdiketmiş, fakat tasdik edilen bu kararda Kırım Türkleriyle İdil boyu Almanlarının ayrı tarzda lâğvedilmiş olan cumhuriyetlerinden bahsedilmemiştir. Bilindiği gi-

le mâruf umumî terördür. 1937 - 1938 yıllarına rastlayan bu terör esnasında, diğer milletlerle beraber Kırım

Türleri, komünistler de dahil olmak üzere, bütün münevverlerini ve müteşebbis zümrelerini kaybetmişlerdir.

bi, Kırım ile Şimali-Kafkasya müslümanlarını ikinci dünya savaşı sıralarında «Almanlarla işbirliği» yapmakla ittihama kalkışan Sovyet hükûmeti 1943 yılının sonunda ve 1944 yılının başlarında bu milletlere karşı katil usûlüne mürâcaat ederek Kırım, Karaçay ve Balkar türkleriyle çeçenleri, İnguşları ve Kalmıkları toptan sürgüne tâbi tutmuş ve İdil boyu Almanları da dahil olmak üzere bu milletleri Sibiryaya ve Türkistanın Kazakistan bölgesine tehcir etmiştir. Bu vahşiyâne kararın tatbiki esnasında onbinlerle kadın, erkek ve çocuk mahallinde kılıçtan geçirilmiş, sürgün edilenlerin mühim bir miktarı da yolda ve yeni iskân mahallinde açlıktan, hastalıktan ve Kafkasya ile Kırımın yumuşak havaşma uymayan yeni ve sert iklimin tesiri altında telef olmuşlardır.

Sovyet hükûmeti bu milletlerin toptan sürgün edildiklerine ilk defa olarak 1956 yılının şubatında Hruşçev'un mâruf nutkuyle temas etmiştir. Sovyetler Birliği Komünist Partisinin XX. kongresinin kapalı içtimamda irad edilen bu nutkunda Hruşçev, bu müthiş cinâyetin bütün mes'uliyetini Staline yükletmeğe çalışarak demiştir ki:

«Normal düşünmek kabiliyetinde olan hiç kimse, kadın, çocuk, ihtiyar, komünist partisi azalarıyle genç komünistler de dahil, milletlerin toptan

• TESBİT

Sadık Özarslan

Kendinden kaçanlar

Bugün sözde münevverlerimizin bir kısmı kendinden, kendi benliğinden kaçıyor, uzaklaşıyorlar. Bu kaçışın sonu hayır getirmez. Getirmeyeceği zaten baştan bellidir. Milletiyle ters düşenlerin âkibetleri hayrolmayacaktır elbet. «Uğursuz gecelerin seherinden hiç hayır umulur mu?» Umulmaz, umulmamalıdır.

İlerici (!.) Profesörlerden biri, geçenlerde çok mühim açıklamalarda daha doğrusu, ifşaatta bulundu. Hepiniz okumuşşunuzdur... Şöyle diyordu Prof.: «İçimizde öyleleri var ki; bunlar ortaçağ üniversitelerine hademe bile olamazlar.» Hiçkimseden ses çıkmadı... Demek doğru adamın dediği...: «Sükût, ikrardan gelir.» Aslında bu sükût; sukûtu da haber vermektedir. İslâm düşmanlığı ile tanınmış olan bu profesör haklı... Ama kendisi de dahil olmak üzere bunlar ortaçağ ünüversitelerinde değil tımarhaneye bile hademe olamazlar.

Fakat bir diğer üniversite mensubu Siyasal Bilgiler Fakültesi'nden Doç. Dr. Beşir Hamitoğulları adeta bu profesörü teyid için kaleme sarılmış... 30. Aralık. 1976 tarihli MİLLİYET'te bir yazı yazmış... Başlığı: «Sosyalist Enternasyonal Ve Felsefesi.» Başka dert ve yazacak birşey kalmamış gibi... Tabiî sorarsanız; beyimiz, güncel bir sorun'u ele alıp bilimsel yoldan açıklamaya ve yanlışları da doğrultmaya çalışıyor... Türkiye'de yazı yazacak mevzu' mu kalmadı acaba?

Diyor ki: «Çağımızda sosyalizm, artık doktrin ve düşünce düzeyinde kalan, insanlara coşkunluk, umud veren bir olgu değildir. Birçok ülkede uygulanmakta olan somut bir rejim (15 ülke, 1 milyarı aşan nüfus) ve uluslararası düzeyde, değişik nitelikte, etkin bir eylem hâlinde sürmektedir.» Ya işte böyle; sizi gidi sosyalizm düşmanları!... Anlayın işi iyice. Anlayın da cehâletinizden utanın... O, sadece bir... olgu değil; aynı zamanda bir dolgudur veya dolma. Yâni yalancı dolmadır o. Kim bu 15 ülke ve bir milyon sosyalist insan aceb nerelerde? Doğrusu bilmek isterdik. İşte oralarda «somut bir rejim» var... Somurtmalarından belli. Hem «etkin bir eylem» içinde orada yaşayanlar. Şayet yaşıyorlar ise.

Mezkûr yazıda kapitalizm, sosyalizm'e ve sosyalizm de kapitalizm'e yaklaştırıldıktan sonra birbirinden uzaklaşıyorlar ve birbirine düşman kesiliyorlar. Ve lâkin «köken» leri bir: «Kapitalizm gibi sosyalizm de Avrupa kökenlidir.» Pekiyi amma milliyetçiliği kimselere bırakmayan sizler, Avrupa mâmûlâtı peşinde neden koşarsınız? Sizin millî düşünceniz ve millî sisteminiz yok mudur?

Yazısının bir yerinde şunları yazıyor: «Eksenini, demokratik Avrupa komünist partilerinin oluşturduğu ve «proleterya diktatörlüğü» ne artık gerek görmeyen, dolayısiyle ihtilâlî öngörmeyen bir anlayış, DOĞU AVRUPA SOSYALİZMİNDEN FARKLILAŞAN BİR AVRUPA KOMÜNİZMİ ORTAYA ÇIKMAKTADIR.» Vallahi ben demiyorum; O söylüyor. Yazısının baş taraflarında ise mes'elenin komünizmle alâkası bulunmadığını söylediği halde...

Ve devam ediyor. «Sosyalist enternasyonal, tüm üye partiler arasındaki düşünce, duygu ve eylem birliğine dayalı uluslararası bir güç doğurmayı amaçlamaktadır. Dünya olayları karşısında, yorumda ve eylemde toplu bir tavır almayı ve ağırlığını duyurmayı hedef almaktadır.» Hedefi de bu: Müşterek düşünce ve «*eylem*» ile ağırlıklarını dünyaya duyurmak... Zannederim; ağırlığını koymak olacak. Bunu nasıl yapacak? Canım yukarıda «yöntemi» ni gösterdi ya... Öyle ihtilâlle - mihtilâlle değil; Ay'a inercesine yumuşak bir inişle gelecekler... ve bir daha gitmeyecekler.

Ve nihayet işte hedefleri: «Son hedefi, DEMOKRATİK SOSYALİST BİR DÜNYA CUMHURİYETİ KURMAKTIR.» Yâni; DÜNYA DEMOKRATİK SOSYALİST CUMHURİYETLER BİRLİĞİ. Anlayabildiğim kadariyle hedef bu. Sosyalist enternasyonalin hedefi bu...

İşte, görülüyor ki; aydınlarımızdan bazıları kendinden, bizden ve bizi, biz yapan ulvî değerlerimizden kaçıyorlar. Ne zamana ve nereye kadar kaçacaklar bakalım? İnşaallah bir «Dur!...» diyen çıkar da dururlar. Neticede işler de durulur...

ihânetle ittiham nasıl edileceğine akıl erdiremez.»

1957'de gelişen Dünya Kamuoyu tepkisinin baskısı karşısında Kruşçef idaresi 9 Ocak 1957 kararnâmesi sonucu 24 Marttan itibaren sürgünlerin yurtlarına dönmekte olduğunu iddia ettiyse de bunu yalanlayan hadiseler takip eden yıllarda ajans haberleri arasında yer almaya devam etmiştir. Şimdi sormakta haklısınız, bu katliamlardan bir tesâdüf kurtulup da sürgün edilenler ne oldular?

(136) Muhtar İsmail: Kırımda 1927 - 1942 yılları hâdiselerinin raporu, İmmenstadt/Allgâu, 1948
(137) Kara Abdulhakim: Kırımda 1927'den 1937'ye kadar cereyan eden hâdiseler hakkında haberler, İmmenstadt/Allgâu, 1948
(138) İsapov, Abdülaziz: Hatırat, Hindelang/Allâu, 1948
(139) Kırımlı Anefi: «Sovyetlerin milli siyaseti» Kırım gazetesi Berlin, 13.12.1944 no. 2 s. 6
(140) Akın İsmail: Bolşevizm felâketi ve Kırım halk mücadelesi, İmmenstadt (Bihlendorf), 1947
(141) Aynı yerde; Çorgunlu (32), s. 11-12; Mirasbay (33), s. 6

Bir hainin dosyası

Eğer mumyalandıysa bir leş, mumyalanmadıysa bir kemik yığını halinde, 14 yıldır Moskova'da bulunan bir ölünün ceset artıklarını Türkiye'ye getirme teşebbüsleri nihâyet kendisine deli-dolu bir yeni sahip daha buldu, Ankara'da. Asırlardır Hacı Bayram Velî'nin manevî bekçiliği altında bulunan Ankara'nın, sanki manevî bir cezaya müstehak görülmüşcesine gökten ölüm yağıyor gibi, dünyanın, havası en zehirli başşehri durumuna gelmesinden sonra; bu şehirdeki kubur nakli gayretleri hayli düşündürücüdür.

Evet, Nâzım Hikmet Borgensky olarak, 1963'de Moskova'da ölen bir Polonya vatandaşından bahsetmek istiyorum. Çünkü bugünlerde onun doğumunun 75 nci yıldönümünü marksistler zorlama yollardan anmaya çalışıyorlar. Kitleleri ve bilhassa genç nesli, bilinen tekerlemelerle şartlandırmaya ve iğdiş etmeye çalışırlarken; bize düşen vazife her zamankinden daha kesif bir propagandayla mitos'laştırılmaya çalışılan bu kişiyi bilhassa bizzat kendisinin, yoldaşlarının ve tarihin bize verdiği bilgilerin ışığında her yönüyle gözler önüne sermektir.

Nâzım Hikmet, gençlik yıllarında eski aslî kültürümüzün kendisine vurduğu bir mühürün gereği olarak tasavvufî bir yönelişin içindeydi. Mevlâna ve mevlevîlik üzerinde şiirler yazdığı gibi; Beyoğlu batakhanelerinin ortasındaki Ağa Camii için, onun o bataklıkta bir nur âbidesi gibi yükseldiği şeklinde şiirler dahi yazmıştır. Ancak sonunda, bir zamanlar «Sabah Ezânı» için en güzel şiiri yazan kendisi değilmiş gibi «Doksanbeş'e Doğru..» lardaki kefereliğine düşüp bütün mukaddes mefhumlarımıza en kâfirce taarruzlarda bulunmaktan kurtulamayan, Tevfik Fikret gibi bâtıl bir yola girmiştir.

Nâzım Hikmet kendi ifadesiyle «köpek gibi ölen, irâdesiz domuzun biri» olduğu gibi, bir «ırklar ve ideolojiler kolleksiyonu»dur da.. Bu durumunu daha iyi anlıyabilmek için isterseniz önce onu kendi ağzından tanıyalım. Çünkü «lisân-ül beyân, ayniyle insan» demiş, eskiler.. Otobiografi şiirinde kendini şöyle anlatıyor:

«1902'de doğdum./ Doğduğum yere hiç bir zaman dönmedim./ Çünkü DÖNMEYİ SEVMİYORUM (Dalokay efendi'nin dikkatine)/ **Üç yaşındayken Halep'te paşa torunuydum./ Ama 19 yaşında Moskova'daki komünist üniversitesinde talebeydim./ Kırkdokuz yaşındayken yine Moskova'da Parti merkezinin misafiriyim. (...) Lenin'i sağken görmedim/ 1924'de Lenin'in tabutunun şeref nöbetçisiydim. (...) Bazen kadınları aldatıyordum/ Fakat dostları, asla!/ (...) Ama durup dururken de yalan söyledim/ 1921'den sonra insanların çoğunun gittikleri yerlere gitmedim: Câmiye, kiliseye.. (...) Kısacası yoldaşlar!/ Eğer, bugün ben ayrılıktan KÖPEK GİBİ ÖLÜYORSAM, bütün ömrümü insan gibi yaşadım!»**

Siz şimdi, insan gibi yaşadığını iddia eden bir kimsenin nasıl köpek gibi ölebileceğini düşüne-dururken, onun insan gibi yaşadığı dönemlerde oğlu Memet Fuat'a yazdığı mektuplarda kendisi için kullandığı ifadelere de kulak verelim (Ki, Memet Fuat, Nâzım'ın karılarından Münevver'den olmadır. Aziz Nesin'in yazdığına göre Nâzım, daha Münevver hastahaneden çıktığı gün, bu Memet Fuat'ın yüzündeki örtüyü kaldırıp dostlarına **«Nasıl? Bana benziyor değil mi? Bana benzemeseydi, şüphelenirdim!»** diyecek kadar müptezel bir ahlâk anlayışına sahiptir. Ve bu Memet Fuat bundan 10 sene öncelerde «ben Memet değil, Mehmed'im!» diye haykırıyor ve babasını reddediyordu ama, bugünlerde onun oğlu olduğunu mahkeme kararıyla tesbit ettirmeye çalışıyor) Nâzım, bu çocuğa yazdığı mektuplardan birinde (ki bu mektupları da A. Nesin haber veriyor) şöyle diyordu: **«Bir an önce GEBERMEYİ isteyecek kadar KENDİMDEN İĞRENİYORUM. Benim gibi CİĞERİ METELİK ETMEZ BİR HERGELEYE senin gibi pırıl-pırıl bir delikanlının «baba» demesi beni kahretti. Ben dünyanın en iyi, en yiğit, en namuslu insanını, annesini arkadan bıçaklamış; bunu yaparken de sırf kendi beden aşağısının zebûnu olmuş, İRADESİZ DOMUZ'un biriyim.»**

Kendi vasfını böylesine ortaya koyan bir kişinin aşna-fişnâlarından Pirâye'ye yazdığı bir mektupta ise şunlar yazılıdır: **«...Beni affet demiyorum. Yaptığım işin af'la alâkası olmayacak kadar NAMUSSUZCA BİR İŞ olduğunu müdrikim!..»**

Kendi ifadesiyle nasıl bir kişi olduğunu ortaya koyan bu Polonyalı elbette ki; bu durumuyla ancak komünist olabilirdi ve bunun için de Stalin'in o kan içiciliğine, vampirliğine alkış tutmaktan kendini alakoyamazdı. Bunun için de **«sen aklımız, yüreğimiz, yumruğumuzsun (...) Ömrümde yalnız senin safında olmakla öğündüm!»** diyecekti.

Ama bu Nâzım nerden Polonyalı oluyor diyeceksiniz? Belki o, bir Polonyalı da değildir. Çünkü Nâzım, kendi ifadesiyle bir **«ırklar kolleksiyonu»**dur. Ana tarafından da, baba tarafından da çok dikkat çekici bir şecere arzettiği gibi, hele anası Celile Hanımın meşhur Bahriye Nâzırı Cemal Paşadan Yahya Kemal'e kadar düşüp kalkmadığı kimseler yok gibidir.

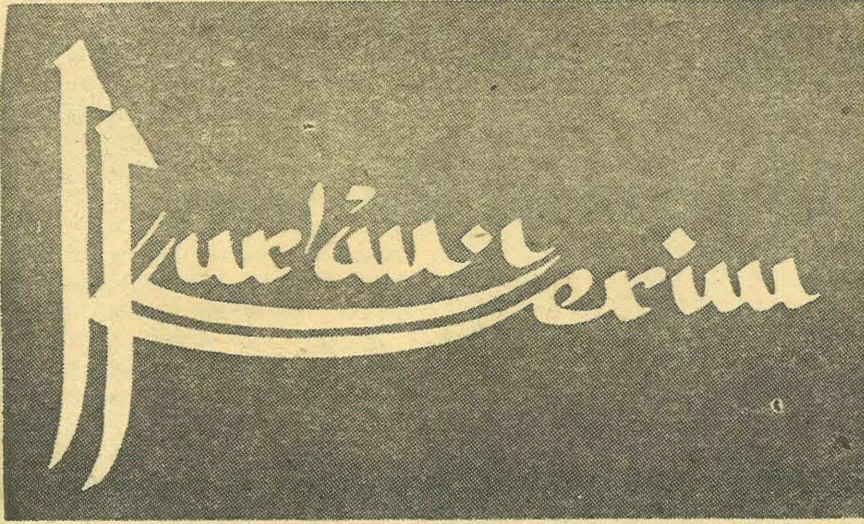
Nâzım'ın babası Hikmet beydir. Hikmet beyin babası ise Mehmed Nâzım Paşa isimli bir Osmanlı paşasıdır ki, bu zat Karl de Trois isimli bir hrıstiyan olup, görünüşe göre ihtida etmiştir. Nâzım'ın annesi Celile Hanım olup, Celile Hanım bir diğer ENVER PAŞA'nın kızıdır. Enver Paşa ise Mustafa Celâleddin Paşa'nın oğludur. Ve bu Mustafa Celâleddin Paşa ise 1848'deki Avrupa ihtilâl hareketlerinde Polonya'da atıldığı bir mücadeleden yenik çıkıp, Osmanlı Devletine sığınan Alexandre Borgensky **isimli bir Leh yüzbaşısıdır ki, o da görünüşe göre ihtida edip,** Mustafa **Celâleddin adını alarak ordumuzda paşalığa kadar yükselmiştir.** Bu zat, devletimiz adına Fransa'ya gidip Politeknik mektebinde akademik kariyer sahibi olur ve dönüşte de bu, ikinci vatanında ilk olarak Türk kavimlerinin İslâm'dan önceki hayatı üzerinde **«Les ancienne Turc** (Eski Türkler) isimli bir kitap yazarak, tamamiyle nazariye ve faraziyelere dayalı bir kavmiyetçilik akımı meydana getirmek hususunda Fransız ihtilâlinin fikir tortularından cemiyetimize cifeler sıçratmağa muvaffak olur. **Türklerin Hindo-Germen (Hind-Alınan) ırkından bir kavim olduğunu,** bunun için de **aslen Avrupalı olduklarını, yerlerinin de Avrupa medeniyeti olduğunu, Türk Dili'nin Arapça ve Farsçadan arındırılıp, İslâm alfabesinin de terkedilerek Avrupa alfabelerinin alınmasını tavsiye etti.** Hattâ, oğlu Enver (Paşa)' e lâtince mektuplar yazdı. Türkçülerin akıl hocası oldu. Onun yolunu Süleyman Paşa'lar, Ziya Gökalp'ler v.s. takib etti.

Elbette ki «İslâm evveli siler!..» hadisi şerifi gereğince ihtida eden müslümanlar hakkında ileri-geri konuşmak İslâm âdâbına mugâyirdir ama; ihtidâ etmiş görünmelerine rağmen; eski hayat anlayışlarından vazgeçmek bir yana, onları müslümanların hayatına hâkim kılmak için uğraşanların hakkında da halâ bu kâide ve karineye istinad olunamaz. Öyle anlaşılıyor ki; bu âile kalenin içten fethedilmesi gibi asıl büyük istilânın içten ifsad etme siyâsetinin bir maşası olsalar gerek.. Düşünülecek olursa, Celile Hanımın dedesi de Mehmed Ali Paşa'dır ki, bu zat da Almanya'nın Magdeburg şehrinde doğmuş ve meşhur Âli Paşa'nın delâletiyle Türkiye'ye getirilmiş, ihtida edişinden sonra paşalığa kadar yükseltilmiştir ve bu zat, aynı zamanda Millî Mücadele'nin ünlü kumandanlarından **Ali Fuat Cebesoy**'un da anne tarafından dedesidir!

İşte size, Nâzım Hikmet dosyası»ndan kısa bir mâlûmat!. Böyle bir zatın cesed artıklarını Ankara'da bir başkalarının mumyalanmış ceset artıklarının yanına getirmek gerçekten lâyıktır. Yalnız, kocaman bir de taş gerektir ki; şu yazımızda anlatmaya çalıştığımız fikrî ve irsî şecere bir kitâbe-i seng-i mezar olarak yazılabilsin!.

RİSÂLE-İ NUR'DA

قرآن .. عالم اسلاميتك گونشيدر .

Mu'cizât-ı Kur'âniyye

11

Veyahut Ukul-ü aşere ve erbab-ül envâ namiyle şerikleri itikat eden müşrik felâsife gibi ve yıldızlar ve melaikelere bir nevi Uluhiyet isnad iden sabiiyyun gibi Cenab-ı hakka veled nisbet eden mülhid ve dallinler gibi zat-ı Ehad ve samedin vücuduna vahdetine samediyetine istiğna-yı mutlakına zıt olan veledi nisbet; ve melaikenin ubudiyetine ve ismetine ve cinsiyetine münafi olan ünuseti isnadımı ederler? Kendilerine şefaatci mi zannederler ki sana tâbi olmuyorlar. İnsan gibi mümkün fani, bekayı nev'ine muhtaç ve cismani ve mütecezzi, tekessüre kabil ve aciz dünya perest yardımcı bir varise müştak mahluklar için vasıta-i tekessür ve teavün ve rabita-i hayat ve beka olan tenasül, elbette ve elbette vücudu vacib de daim, bekası ezeli ve ebedi, zatı cismaniyetten mücerred ve muallâ; ve mahiyeti, tecezzi ve tekessürden münezzeh ve müberrâ, ve kudreti, aczden mukaddes ve bihemta olan zat-ı Zülcelâle evlad isnad etmek hem o âciz, mümkin, miskin insanlar dâhi beğenmedikleri ve izzet-i magrurânesine yakıştıramadıkları bir nevi evlâd yani, hadsiz kızları isnâd etmek öyle bir safsatadır ve öyle bir divânelik hezeyânıdır ki o fikirde olan heriflerin tekzibleri, inkârları hiçtir. Aldırmamalısınız. Her bir sersemin safsatasına, her divânenin hezeyanına kulak verilmez. *! Veyahut: Hırsa, hissete alışmış tağî, bâğî, dünya perestler gibi senin tekâlifini ağır mı buluyorlar ki, senden kaçıyorlar? Ve bilmiyorlar mı ki, sen ecrini, ücretini yalnız Allahtan istiyorsun. Ve onlara Cenab-ı Hak tarafından verilen maldan, hem bereket hem fakirlerin haset ve bedduâlarından kurtulmak için, ya on'dan veya kırk'tan birisini kendi fakirlerine vermek ağır birşey midir ki, emr-i zekâtı ağır görüp islâmiyetten çekiniyorlar. Bunların tekzipleri ehemmiyetsiz olmakla beraber, hakları tokattır. Cevap vermek değil... (2) Veyahut: Gayb âşinalık dâvâ eden Budeiler gibi ve umûr-u gaybiyyeye dair tahminlerini yakîn tahayyül eden akıl füruşlar gibi, senin gaybi haberlerini beğenmiyorlar mı? Gaybi kitapları mı var ki, senin gaybi kitabını kabul etmiyorlar

Öyle ise, vahye mazhar resullerden başka kimseye açılmayan ve kendi başiyle ona girmeye kimsenin haddi olmayan alem-i gayb, kendi yanlarında hazır, açık tahayyül edip ondan mâlûmat alarak yazıyorlar hülyasında bulunuyorlar. Böyle, haddinden hadsiz tecâvüz etmiş mağrur hodfüruşların tekzibleri, sana fütur vermesin. Zira az bir zamanda senin hakikatlerin onların hülyalarını zir-ü zeber edecek (3). Veyahut: Fıtratları bozulmuş, vicdanları çürümüş, şarlatan münafıklar, dessas zındıklar gibi ellerine geçmiyen hidâyetten halkları aldatıp çevirmek, hile edip döndürmek mi istiyorlar ki, sana karşı kâh kâhin, kâh mecnun kâh sâhir deyip, kendiler dâhi inanmadıkları halde başkalarını inandırmak mı istiyorlar? Böyle hiylebaz şarlatanları insan sayıp desiselerinden inkârlarından müteessir olarak fütur getirme. Belki, daha ziyâde gayret et. Çünki: Onlar kendi nefislerine hile ederler, kendilerine zarar ederler. Ve onların fenalıkta muvaffakiyetleri muvakkattır ve istidracdır. Bir mekr-i İlâhidir (4). Veyahut Hâlik-ı Hayr ve Hâlik-ı şer namiyle ayrı ayrı iki ilâh tevehhüm eden mecûsiler gibi ve ayrı ayrı esbaba bir nevi Ulûhiyyet veren ve onları kendilerine birer nokta-i istinad tahayyül eden esbab perestler sanemperestler gibi başka ilahlara dayanıp sana muaraza mı ederler? Senden istiğnâ mı ediyorlar? Demek. (5) hükmünce şu bütün kâinatta gündüz gibi görünen bu intizam-ı ekmeli bu insicâm-ı ekmeli kör olup görmüyorlar. Halbuki, bir köyde iki müdür, bir şehirde iki vali, bir memlekette iki padişah bulunsa, intizam, zir-ü zeber olur. Ve insicam, herc-ü merce düşer. Halbuki sinek kanadından tâ semâvat kandillerine kadar o derece ince bir intizam gözetilmiş ki, sinek kanadı kadar şirke yer bırakılmamış. Madem bunlar bu derece hilâf-ı akıl ve hikmet ve münâfî-i his ve bedahat hareket ediyorlar. Onların tekzipleri seni tezkirden vazgeçirmesin.

İşte silsile-i hakâik olan şu âyetin yüzer cephelerinden yalnız itham ve ilzâma dâir bir tek cevher-i beyanisini icmâlen beyan ettik. Eğer iktidârım olsaydı bir kaç cevherlerini daha gösterseydim, şu ayetler tek başiyle bir mücizedir. «Sen dahi diyecektin. Amma itham ve talimde ki beyânat-ı kur'aniye o kadar harikadır, o derece letâfetli ve selâsetlidir; en basit bir âmi, en derin bir hakikati onun beyanından kolayca tefehhüm eder. Evet, Kur'an-ı Muciz-il Beyan çok hakâiki gâmızayî nazarı umumiyi okşayacak hiss-i âmmeyi rencide etmiyecek fikr-i arama tâciz edip yormıyacak bir surette basitâne ve zâhirâne söylüyor, ders veriyor. Nasıl bir çocukla konuşulsa, çocukça tabirata istiğmal edilir. Öyle de (6) denilen mütekellim uslûbunda muhatabın derecesine sözüyle nüzul edip öyle konuşan esâlib-i kur'âniye en mütebahhir hükemânın fikirleriyle yetişemediği hakâiki gâmızayi ilâhiye ve esrar-ı Rabbaniyyeyi müteşabihat suretinde bir kısım teşbihat ve temsilat ile en ümmi bir âmiye ifham eder. Meselâ: (7)

Bir temsil ile rubûbiyyet-i İlâhiyyeyi saltanat misalinde ve âlemin tedbirinde mertebe-i Rububiyyetini bir sultanı taht-ı saltanatında durup icrâ-yı hükümet ettiği gibi bir misal de gösteriyor. Evet, kur'an bu kâinat Halik-ı zülcelâlinin kelâmı olarak Rubûbiyetinin mertebe-i azâmından çıkarak umum mertebeler üstüne gelerek o mertebelere çıkanları, irşad ederek, yetmiş bir perdelerden geçerek, o perdelere bakıp tenvir ederek, fehm ve zekâca muhtelif bir tabaka muhataplara feyzini dağıtıp ve nurunu neşr ederek kabiliyetce ayrı ayrı asırlar karnlar üzerinde yaşamış ve bu kadar mebzuliyetle mânalarını ortaya açmış olduğu halde kemal-i şebabetindn gençliğinden zerre kadar zâyi etmiyerek gayet teravette, nihayet letafette kalarak gayet suhuletli bir tarzda, sehl-i mümteni, bir surette her âmiye ders verdiği gibi, aynı dersde aynı sözlerle fehimleri muhtelif ve dereceleri müşebtebâyin pek çok tabakalara dahi ders verip ikna eden işbâ eden bir kitab-ı mücirnümanın hangi tarafına dikkat edilse elbette bir lem'a-i i'caz görülebilir.

Elhasıl: Nasıl «elhamdülillah» gibi bir lâfz-ı Kur'ani okunduğu zaman dağın kulağı olan mağarasına dolduğu gibi aynı lâfz, sineğin küçücük kulakcığına da tamamen yerleşir. Aynen öyle de: Kur'anın manâları dağ gibi akılları işba' ittiği gibi sinek gibi küçücük basit akılları dahi aynı sözlerle tâlim eder, tatmin eder. Zira Kur'an, bütün ins ve cinnin bütün tabakalarını imana davet eder. Hem umumuna imanın ulûmunu talim eder, isbat eder. Öyle ise, avamın en ümmisi, havassın en ehassına omuz omuza, diz dize verip beraber ders-i Kur'aniyi dinleyip istifade edecekler. Demek Kur'anı Kerim öyle bir madde-i Semaviyedir ki, binler muhtelif tabakada olan efkâr ve ukül ve kulûb ve ervah, o sofradan gıdalarını buluyorlar, müştehiyatını alıyorlar. Arzuları yerine gelir. Hatta pek çok kapıları kapalı kalıp istikbâlde geleceklere bırakılmıştır. Şu makama misâl istersen, bütün Kur'an baştan nihayete kadar bu makamın misalleridir. Evet bütün müçtehidin ve sıddıkin ve hukemâ-i islamiye ve muhakkıkîn ve ulema-ı usûl-ül fıkıh ve mütekellimîn ve evliyâ-i ârifin ve aktab-ı aşıkin ve müdekkıkin-i ulema ve ânam-ı müslimin gibi Kur'anın tilmizleri ve dersini dinleyenler, müttefikan dıyorlar ki: «Dersimizi güzelce anıyoruz» elhasıl, sair makamlar gibi ifham ve tâlim makamında dahi Kur'anın lemaât-ı i'cazı parlıyor.

İKİNCİ ŞUA: Kur'anın câmiiyet-i harikuladesidir. Şu şuanın, beş lemâsı var.

Birinci lem'â: Lâfzındaki camiiyettir. Elbette evvelki sözlerde, hem bu sözde zikrolunan ayetlerden şu camiiyet âşikâre görünüyor (8) olan Hadisin işaret ettiği gibi, elfâz-ı Kur'aniye öyle bir tarzda vaz' idilmiş ki, her bir kelâmın hatta her bir kelimenin, hatta her bir harfin hatta bazen bir sükûnun çok vücuhu bulunuyor. Her bir muhatabına ayrı ayrı bir kapıdan hissesini verir. Meselâ (9) yani: «Dağları zemininize kazık ve direk yaptım» bir kelâmdır. Bir âminin şu kelâmdan hissesi: Zahiren yere çakılmış kazıklar gibi görünen dağları görür, Onlardaki menafiini ve niğmetlerini düşünür, Halıkına şükreder. Bir şairin bu kelâmdan hissesi: Zemin bir taban; ve kubbe-i sema, üstünde konulmuş yeşil ve elektrik lâmbalarıyle süslenmiş bir muhteşem çadır, ufki bir daire suretinde: semânın etekleri, başında görünen dağları, o çadırın kazıkları misalinde tahayyül eder. Sâni-i Zülcelâline h yretkârane perestiş eder. Hayme-nişin bir edibin bu kelâmdan nasibi: Zeminin yüzünü, bir çöl ve sahra; dağların silsilelerini pk kesretle ve çok muhtelif bedevi çadırları gibi, güya tabaka-i türabiyye yüksek direkler üstünde atılmış o direklerin başları o perde-i türabiyye'yi yukarı kaldırmış, birbirine bakar pekçok muhtelif mahlûkatın meskeni olarak tasavvur eder. O büyük azametli mahlûkları, böyle yer yüzünde çadırlar misüllü kolayca kuran ve koyan fatır-ı zülcelâline karşı secde-i hayret eder. Coğrafyacı bir edibin o kelâmdan kısmeti: Küre-i zemin, bahr-i muhit-i havâide veya esirde yüzen bir sefine, ve dağları, o sefine üstünde tesbit ve muvâzene için çakılmış kazıklar ve direkler şeklinde tefekkür eder. O koca küre-i zemini, muntazam bir gibi yapıp, bizleri içine koyup, aktâr-ı âlemde gezdiren Kadir-i Zülkemâle karşı (10) der. Medeniyet ve hey'et-i içtimaiyenin mütehassıs bir hakiminin bu kelâmdan hissesi: Zemini bir hâne, ve o hane hayatının direği, hayat-ı hayvaniye; ve hayat-ı hayvaniye direği, şerait-i hayat olan su, hava ve topraktır. Su ve hava ve toprağın direği ve kazığı, dağlardır. Zira dağlar, suyun mahzeni, havanın tarağı (gazad-ı muzırrayı tersip edip, havayı tasfiye eder); ve toprağın hamisi (bataklıktan ve denizin istilasından muhafaza eder.) Ve sair levazımat-ı hayat-ı insaniyenin hazinesi olarak fehmeder. Şu koca dağları, su suretle hane-i hayatımız olan zemine direk yapan ve mâişetimize hazinedar tayin eden Sani-i Zülcelâl vel'ikrâma kemal-i tâzim ile hamd-ü sena eder. Hikmet-i tabiiyenin bir feylesofunun şu kelâmdan nasibi şudur ki: Küre-i zeminin karnında bazı inkilâbat ve imtizâcâtın neticesi olarak hasıl olan zelzele ve ihtizâzâtı, dağların zuhûruyle sükûnet bulduğu ve medar ve mihverindeki istikrarına ve zelzelenin irticâciyle medar-ı senevisinden çıkmamasına sebep, dağların hurûcu olduğunu; ve zeminin hiddeti ve gadabı dağların menâfiziyle teneffüs etmekle sukûnet ettiğini fehmeder, tamamen imana gelir. El'hikmetü Lillah» der.

---

١ [أم تسئلهم أجرا فهم من مغرم مثقلون]
٢ [أم عندهم الغيب فهم يكتبون]
٣ [أم يريدون كيدا فالذين كفروا هم المكيدون]
٥ [لو كان فيهما آلهة إلا الله لفسدتا]
٦ [تنزلات الهيه الى عقول البشر]
٧ [الرحمن على العرش استوى]
٨ [لكل آية ظهر وبطن وحد ومطلع ولكل شجون وغصون وفنون]
٩ [والجبال أوتادا] ١٠ [سبحانك ما أعظم شأنك]
٤ [أم لهم إله غير الله سبحان الله عما يشركون]

OKUYUCU İLE HASBİHAL

Suâller

Muhterem okuyucularımız,

Biliyorsunuz sizlerin mektublarınıza hemen bu sayfada yer alan «Okuyucularımıza» başlıklı köşemizden cevap vermeye çalışıyoruz. Bunun dışında hususi olarak cevap yetiştirmemiz mümkün olamıyor. Herhalde cesif çalışmamızı takdir ile bizi bu hususda mazur görüyorsunuzdur. Ancak, bazı sualler oluyor ki, onları da kısacık cümlelerle cevaplandırmaya gönlümüz razı olmuyor. İsterseniz bu hafta böyle bir - iki soruya temas edelim. Bu sualler çok okuyucumuzun mektubunda müşterektir. Meselâ diyorlar ki:

«— Mason Süleyman Bey'den cevap geldi mi?»

Hayır sevgili okuyucularımız, gelmedi! Hem, sizler geleceğini mi sanmıştınız? O kadar sarih bir vesikaya karşı kimin ne söyleyebileceği olur ki, çıkıp Süleyman Bey söyleyebilsin. Üstelik biz o aleni mektubu ondan cevap çıkmayacağını bilerek yazdık. Bize asıl cevap vermesini beklediğimiz zümre ise «müslümanım» deyip de Mason Süleyman Bey methiyesi yapan biçareler idi. Onlardan da ses çıkmadı. Yutkunmakla meşgûller galiba..

Bir diğer sual:

«— Sebil'e yeni abone olduk ama hâlâ gelmedi, niçin?»

Niçin'i şu: Siz abone oldunuz. Ücretini postaya yatırdınız. Veya Posta Çeki ile gönderdiniz. Bunun bize ulaşması en azından bir haftayı alıyor. Bu bir. İkincisi, sizler gibi binlerce okuyucumuz şu sırada ya abone olmuş veya abonesini yeniletmiş bulunuyor. Bunların hepsini tek tek kayda geçiyoruz. Bu da zaman alıyor. Lütfen merak etmeyiniz ve biliniz ki, gazeteniz muhakkak size ulaşacaktır.

Bir diğer sual:

«— Edirne Üniversitesi ile alâkalı bir suistimâl yazmıştınız. Neticesi ne oldu?»

Yazdık. Savcıları vazifeye dâvet ettik. Çağırın da size vesikalarını ibraz edelim, dedik. Neredeyse bir sene tamamlanacak, en ufak kıpırdanmaya şahid olmadık. Savcılar bizim hakkımızda dâvâ açmaktan galiba devletin 300 milyonunu çar - çur edenler hakkında takibata girişmeye vakit bulamıyorlar. Amma, onlara yakında yine bu mes'eleyi hatırlatacağız. Hem de bu defa mes'eleyi aradan geçen zaman zarfında dallanıp budaklanan vechesiyle ortaya koyacağız.

Bu haftalık da bu kadar. Cümleniz Allah'a emanet olunuz aziz okuyucularımız. Hürmetlerimizle,

Sebil

Almanya postası...

Çoktanberi Almanya'daki kardeşlerimizle hasbihal edemedik. Fakat bunu, yakın bir gelecekte bol bol telâfi edebileceğimizi sanıyoruz. Zira Avrupa'nın muhtelif memleketlerindeki abonelerimizin her gün çoğalması karşısında yeniden bu kardeşlerimizin derd ve davalarını aksettiren husûsi ilâveler neşrini düşünmekteyiz. Bu hususta ileride daha fazla tafsilât vereceğiz.

Bize gelen makbuz dip koçanlarından anlaşıldığına göre hâlâ bazı abonelerimiz yıllık abone bedeli olarak 60 DM. altı aylık içinse 30 DM. yatırmaktadırlar. Halbuki biz, markın değerinin bir kaç kere yükseltilmesi yüzünden SEBİL'imizin yıllık abonesini 50 DM. a altı aylığını da 25 DM. a indirdiğimizi ilân etmiştik. Her nasılsa bu şekilde fazla para yatıranlara bazı kitap hediyesi suretiyle haklarını telâfi imkânını arayacağız.

Yurd dışındaki abonelerimizin biten aboneliklerini yenilemeleri için gazetelerinin içine matbû posta çeki koyacağız. Ancak bunlar henüz elimize ulaşmadığından isteyenler şimdiden, abonelikleri yıllık olarak yenilemek istiyorlarsa 50 altı aylık yenilemek istiyorlarsa 25 DM. a şu posta çekine havale edebilirler:

HASAN DAMAR
Postscheckonto Nr. 37938
3000 HANNOVER
Tel: 0531 323689

Her türlü dilek ve şikâyetleriniz içinse şu adrese müracaat edebilirsiniz:

SEYFİ ŞENOĞLU
Liebig Weg 5
6236 Eschborn/TS
Tel: 06196/45447

SEBİL için başlatılan «YILDIRIM ABONE SERVİSİ» ne katılan, yardım eden ve abone olan bütün kardeşlerimize candan teşekkürlerimizi arz ederiz.

Her hafta daha güçlü bir SEBİL için elbirliği halinde çalışalım!...

NEŞTER

Dâmâd

İşi-gücü SELÂMET'le kendi aklınca havâri,
Sağcı mıdır solcu mudur? bir beyânı olsa bâri
C.H.P.'yle adâleti ittifaka davet etmiş,
Dâmâd olmakla övünen, şu dâmâd-ı şehri yâri (!)

Yâsin Ya[illegible]ğlu

okuyucularımıza...

● **Ahmet Bilici/YEŞİLHİSAR:** Mektubunuzu aldık. Alâkanıza teşekkür ederiz. Adreslerini gönderdiğiniz kardeşlerimizin abone kayıtları yapılmıştır. Selâmlar..

● **Ahmet Mertoğlu/ESENBOĞA:** Abone kaydınızdaki gecikme yeni devre abonelerinin yenilenmesi dolayısıyla birdenbire sayısı artan talep yüzündendir. Merak etmeyiniz. Selâmlar..

● **Hüseyin Pekyatırmacı/KONYA:** Eski abonelerimizin pek çoğuna önceden matbaada basılmış adres fişleri ile gazete gönderilmekte idi. Abonesini yenileyenleri şimdi, otomatik makinaya geçmekteyiz. Bu sebeple yeni abone numaraları da verilmektedir. Mükerrer gazete alan kardeşlerimiz birisini başkasına hediye edebilir. Hatırlatmanızla vaziyet düzeltilmiştir. Alâkanıza teşekkür ederiz. Selâmlar..

● **Servet Üst/KARS:** Mektubunuzu ve abone koçanını aldık aziz kardeşimiz. Sağolunuz.

● **İbrahim İlter/:** Gayretlerimizin mahsulünü devşirmenizden mütahassis oluyoruz. Allah muvaffakıyetlerinizi daima etsin. Amin. Selâmlar...

Yaptığınız yeni 27 abonemizin gazeteleri derhal gönderilecektir. Selâmlar.

● **A. Ali [illegible]/DAZKIRI:** Gayretlerinizden dolayı teşekkür eder, muvaffakıyetler dileriz. Selâmlar..

AKINCILAR DERNEĞİ/MALATYA: Abone toplamakta gösterdiğiniz gayretten dolayı teşekkür eder, başarılar dileriz.

● **Erdoğan Selçuk/ERZURUM:** Hayret o çok sevdiğiniz şahsın, İslâm'a aleni küfrü karşısında dahi bir mâzeret bulabiliyor ve «hiç olmazsa din istismarcılığı yapmamıştır.» diyebiliyorsunuz. Siz önce, İslâm'a mı yoksa, İslâm düşmanlarına mı dostsunuz; bunu tesbit ediniz. Sizin için kartvizitinizdeki titrden daha ehemmiyetli olsa gerek.. Aboneliğimizden ayrılmanıza gelince, pek memnun olduk. Bize bize bizden olanlardan fayda olduğunu biliyoruz. Size selâmetler dileriz, «sağcı doçent!»

İnönü'nün Türkiye'yi 1949'da iteklediği

HAÇLI KARARGÂHI

1949 yılında yâni İsmet İnönü'nün iktidardan giderayak yaptığı bir anlaşma ile Türkiye'nin dahil olduğu Avrupa Konseyi'nin o zamanlar «masûmane» olarak vasıflandırılan hakiki çehresi bugün bütün iğrençliğiyle sırıtmaya başlamış bulunuyor.

Türkiye hakkında birtakım itham edici raporlar hazırlayıp bunu el altından İngiliz gazeteleri'nin neşretmesine vesile olan Avrupa Konseyi'nin «maksadı» veya nihaî hedefi şu: Avrupa'yı birleştirmek! Tıpkı bu hedefe varmak için teşekkül ettirilmiş birtakım teşkilâtlar gibi. Ve onların hepsinin üstünde bir Konsey olarak bu birleşmeyi tesisde «rehber» olmak.

Nitekim, bunu Türkiye'de de bilenler var ve kat'iyen gizlemiyorlar. Bir misâl olarak ünlü masonlardan Fahrettin Kerim Gökay'ın geçtiğimiz günlerde bir gazetede (Milliyet 28.1.1977) yazdığı «Avrupa Konseyi'nin katkısı ve Türkiye» başlıklı makalede geçen şu cümle gösterilebilir: «Avrupa Birliği'nin öncülüğünü yapan Avrupa Konseyi...» nin diyor Gökay, Türkiye ile olan münasebetleri de «olumlu sonuçlar vermiştir.»

Gökay ve benzeri Batı taraflılarının yazdıkları bir tarafa Avrupa Konseyi'nin nihaî hedefinin Avrupa Birliği olduğu bu Konsey'in Londra'da 5 Mayıs 1949 günü 10 Avrupa devleti tarafından imzalanan «Statüsü» nde de açıkça kaydedilmiştir. Türkiye tarafından da altı imza edilen ve TC'nin resmi neşriyatı olan Düstûr'un III. Tertip, C. 31, sayfa 198'de yer alan statü metninde aynen şu cümle bulunuyor:

«Avrupa devletlerini sıkı bir topluluk içinde birleştirecek bir teşkilâtın şimdiden vücuda getirilmesinin elzem olduğunu nazarı itibara alarak, bir Hükûmetler Temsilcileri Komitesi ve bir İstişârî Assamble'den mürekkeb bir Avrupa Konseyi kurmaya karar» verilmiş, «... işbu Statü kabul edilmiştir.»

İkinci Cihan Harbi akabinde kurulan Avrupa Konseyi'ni takiben bilindiği gibi kimi ona bağlı kimi ondan müstakil görünen ve değişik sahalardan nihai birleşmeyi sağlayacak «ön hazırlıkları» yapmak gayesiyle birçok teşkilât kurulmuştur. Avrupa Adalet Divanı, Avrupa Parlâmentosu, Avrupa Ekonomik İşbirliği Teşkilâtı (Ortak Pazar) v.s. gibi... Ve maalesef bütün bu teşekküllere Türkiye de içimizdeki Batıcıların gayretleriyle dahil edilmiştir.

Kendisinden başka hiçbir teşekkül yokken Avrupa Konseyi, nihai hedefe nasıl varılacağını «statüsü» nün Birinci Bölümünün Birinci Maddesi'nin (b) fıkrasında şöyle izah etmiştir :

«Bu gayeye konsey organları vasıtasiyle, müşterek menfaatleri ilgilendiren mes'elelerin incelenmesi, anlaşmalar akdi ve İKTİSADİ, İÇTİMAİ, KÜLTÜREL, İLMİ, HUKUKİ, İDARİ sahalarda bir müşterek hareket hattının kabulü ve İnsan Hakları ile ana hürriyetlerinin korunması ve geliştirilmesiyle varılacaktır.»

Apaçık gayesi belli olan Konsey'in hedefine ulaşmak için gösterdiği yolun Türkiye açısından ne mânâ taşıdığını izaha lüzûm var mıdır, bilemiyoruz. Ancak, her aklı selim sahibi şu anlaşma metninin ortaya koyduğu gerçeği idrak edecektir. Avrupa Konseyi vasıtasıyla Türkiye «iktisadi, içtimaî, kültürel, ilmi, hukuki, idari sahalarda» yani bir devleti devlet yapan bütün müesseseleriyle, diğer Avrupa Devletleriyle «müşterek hareket hattını kabul» etmiştir.

Bu Avrupa ile tek devlet olmak, demektir. Avrupalı'nın hedefi budur ve tek devlet olmak için bazı merhaleleri de gerçekleştirmiş bulunmaktadır. «Avrupa Parlâmentosu» kurulmuştur. «Avrupa Bayrağı» tesbit olunmuştur. (Bir lacivert zemin üstünde daire biçiminde dizilmiş her biri bir ülkeyi gösteren yıldızlar..) Hattâ «Avrupa Marşı» bile artık çalınır hale gelmiştir. Ve maalesef Türkiye Televizyonu geçtiğimiz hafta Strasburg'dan yaptığı naklen haber neşriyatında milletimize bu marşı müteaddid defalar dinletmiştir. Konsey'in yeni binasının açılışında Fransız Cumhurbaşkanı Desten'in de ifade ettiği gibi, «Avrupa parası» da gerçekleşmek üzeredir.

Evet onlar tek devlet olmaya doğru gidiyorlar...

Fakat, Türkiye nereye gidiyor?

Gazeteniz Sebil, bu «Avrupa'ya kapılanmak» mânâsını taşıyan anlaşmayı efkâr-ı umumiye'nin huzuruna getirirken şu kanaatini de ifade etmeyi vazife saymaktadır:

Ortak Pazar'a, Avrupa Parlâmentosu'na ve sair Batı ile onun potasında erimek gibi neticeyi intâc edecek bütün anlaşmalara ve bunların hepsinin üstündeki Avrupa Konseyi'ne HAYIR!

Türkiye'nin, birer «haçlı karargâhı» olan bu teşkilatlarda ve Avrupa Konseyi'nde yeri olamaz!

Haftalık, tarafsız, siyâsi, edebi tarihi gazete ● Yıl: 2, sayı: 58, fiyatı 5 lira (yurtdışı bir misli)
Başyazarı ve Mes'ul Müdürü
Kadir MISIROĞLU
Umumî Neşriyat Müdürü:
Yılmaz YALÇINER
Teknik işler mes'ulü:
Ali Gâlip VURAL
İdarehâne adresi: Vilâyet Han, Kat: 2, No: 204 — İstanbul
Telefon: 26 38 96
Posta Çeki nu: 97 446
Dizgi: Sebil Matbaası,
Baskı: Fazilet Matbaası

Sebil

Everything
Devoted to the Truth (HAQQ)
An independent Muslim, Historical, Political and Literary Weekly.
P.O. BOX: 808
Istanbul — TURKEY
Representative of Germany A. Rüştü BANAZ — Hasan DAMAR 33 Braunschweig Ekbert Str. 24 ● Postscheckonto nr. 37938-300 Hannover
Telefon: 0531-85033

● ABONE:
Yıllık abone bedeli 200 lira, altı aylık 100 liradır. Yurt dışı abone bedeli bir misli alınır. Yurt dışından (Avrupa'dan) abone olmak isteyenler, yukarıdaki adresleri kaydedilen Almanya temsilcilerimize müracaat ederler. Yurt içinden abone olacaklar abone bedelini Posta Çeki nu: 97 446'ya havale ile vaziyeti idarehanemize bildirirler.

● İLAN:
Neşriyatımıza aykırı görülen ilânlar alınmaz. İlânların sıyah - beyaz sütûn santimi 50 liradır. Kitap ilânlarında tenzilât yapılır. Arka kapak için dört renk ilân tam sayfa (üç sütûn) 5.000 lira.

● DAĞITIM:
Ukaz Dağıtım Şirketi tarafından yapılmaktadır. Aboneler dışında toplu olarak gazete isteyenler doğrudan doğruya UKAZ, Vilâyet Han Kat 2 Cağaloğlu — İstanbul adresine müracaat etmelidirler. Toplu isteklerde gazetemiz 4 liradan gönderilir.